

கீதாசார்யன் 511

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி - ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள்தாம் வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

ஆண்டு 43

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5121 பிலவ சித்திரை (ஏப்ரல் 2021)

இதழ் 7

திருக்கோயில் உத்ஸவங்கள்

‘பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்’ என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த படியே, பெருந்தொற்று நோய் மீண்டும் தலையெடுத்துவிட்டது. இதனால் இயல்பு வாழ்க்கை மீண்டும் முடங்கிப் போகும் அபாயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏற்கெனவே கடந்த ஒரு வருடமாக திருக்கோயில் உற்சவங்கள் நடைபெறுவதில் பலவிதமான நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவை ஓரளவு சீராவதற்குள் மறுபடியும் நோய்த்தொற்று வேகமாகப் பரவத் தொடங்கி விட்டது. மற்ற இடங்களிலெல்லாம் குறைந்த அளவு நபர்கள் கலந்து கொள்ளலாம் என்று அனுமதி அளிக்கின்ற அரசு, வழிபாட்டுத் தலங்களில் மட்டும் திருவிழாக்களை நடத்தக்கூடாது என்று கூறுவது ஏன் என்பது புரியவில்லை. குறைந்த அளவு நபர்கள் கலந்து கொள்ளும் வகையில் உற்சவங்களையும் நடத்தலாம் என்று அரசு அறிவிக்க மறுப்பதன் காரணம் தெரியவில்லை.

இவ்வருடம் ஸ்ரீராமபிரான் உத்ஸவமும் ஸ்ரீராமானுஜர் உத்ஸவமும் சேர்ந்து வருகின்றது. பல ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே இப்படி இரண்டு உத்ஸவமும் சேர்ந்து வரும். பல திருக்கோயில்களில் ஸ்ரீராமனும், ஸ்ரீராமானுஜனும் சேர்ந்து எழுந்தருளும் விசேஷ உத்ஸவங்கள் நடைபெறும். இதுபோல இன்னும் பல விசேஷ உத்ஸவங்களும் நடைபெற வேண்டிய இத்தருணத்தில் நோய்த்தொற்றுப் பரவலின் காரணமாக உத்ஸவங்களை நடத்தமுடியாமலே போய்விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டுள்ளது.

அனைத்துத் திருக்கோயில்களிலும் தகுந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளுடன் குறைந்த அளவில் பக்தர்கள் பங்கு கொள்ளும் வகையில் விசேஷ உற்சவங்களை எந்தக் குறைவும் இல்லாமல் நடத்தும்படி அரசு அறிவிக்க வேண்டும் என்பதே நம்முடைய கோரிக்கை.

கீதாசார்யன் வெளியீடுகள்

1. வைணவ ஆசார்யர்களின் வாழ்வும் வாக்கும்	ரூ. 600
2. இயற்பா வியாக்கியானம் (நம்பிள்ளைபடி)	ரூ. 400
3. ரகசியக்ரந்தங்கள் மூலம் (கையடக்கப்பதிப்பு)	ரூ. 120
4. ஸ்ரீவைஷ்ணவ முத்துக்கள் (முதல் பகுதி)	ரூ. 200
5. ஸ்ரீவைஷ்ணவ முத்துக்கள் (இரண்டாம் பகுதி)	ரூ. 200
6. வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை	ரூ. 100
7. ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (தெளிவுரை)	ரூ. 100
8. ஸ்ரீவைஷ்ணவகுருபரம்பரை	ரூ. 100
9. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரம் (மும்மதவிளக்கம்)	ரூ. 500
10. ஆழ்வார்கள் யாவர்?	ரூ. 100
11. ஸ்ரீவைஷ்ணவம் (ஸ்ரீகாரப்பங்காடு ஸ்வாமி எழுதியது)	ரூ. 100
12. சாளக்கிராமங்களின் சிறப்பு, திருமண்காப்பின் பெருமை	ரூ. 100

மேற்கண்ட புத்தகங்கள் அனைத்தையும் சேர்த்து வாங்குபவர்களுக்கு ரூ. 2000க்கு இப்புத்தகங்கள் வழங்கப்பெறும் (தபால் செலவு தனி).

கீதாசார்யன் பத்திரிகைக்குத் செலுத்தியுள்ள சந்தா முடிவடைந்த உடன், சந்தா முடிவடைவது பற்றித் தனித் தபாலில் தெரிவிக்கப்படும். உடனடியாகச் சந்தா செலுத்திப் புதுப்பித்துக் கொள்ளாதவர்களுக்கு அடுத்த இதழ் அனுப்பப்படமாட்டாது. சந்தா செலுத்துபவர்கள் பின்கண்ட வங்கியின் (எந்த ஊரிலும்) எந்தக் கிளையிலும் கீதாசார்யன் சந்தா செலுத்தலாம்:

Account in the Name of
GEETHACHARYAN

Punjab National Bank A/c No.
0346002100022891 IFSC : PUN0034600

மேற்கண்ட வங்கிகளில் சந்தா செலுத்திய விவரத்தை, கீதாசார்யன் அலுவலகத்திற்குத் தொலைபேசி மூலமாகவோ, SMS, கடிதம், geethacharyan@yahoo.com க்கு E-mail மூலமாகவோ தெரிவிக்க வேண்டும். தொலைபேசி எண் : 9444911192 (காலை 10 மணிமுதல் இரவு 8 மணி வரை மட்டும். ஞாயிற்றுக் கிழமை விடுமுறை.) மணியார்டர்/டி.டி./ உள்நூர் காசோலைகள் மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

கீதாசார்யன்

E-mail: geethacharyan@yahoo.com

ஆலோசகர் குழுத் தலைவர்

T.C.A. ராமானுஜம் M.A.B.L. I.R.S (Retd.)

ஆசிரியர்

Dr. M.A. வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D., D.Litt.

துணை ஆசிரியர்

M.A. மதுந்தன் (M.C.A., M.A.(Skt.), M.A.(Vaishnavism))

கீதாசார்யன்

7, தெற்கு மாடனிதி, திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை 600005

மூன்று வருடச் சந்தா ரூ. 500

ஆயுள் சந்தா ரூ. 2500

அண்ணா ஸ்வாமி உபந்யாஸமாலை

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான் காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

புண்டரீக சப்தார்த்தம்

எம்பெருமானைப் புண்டரீகாசுஷனென்று போற்றாதாரில்லை. தாமரைபோற் கண்ணானென்னும் பொருளை விவக்ஷித்தே புண்டரிகாசுஷனென்கிறார்கள். (ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வரும் புண்டரீகாசுஷ நாமத்திற்கு பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் தாமரை யென்றபொருளின் ப்ரஸ்தாவமேயின்றிக்கே வேறுபொருள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்ப தற்குக் காரணம் வேறு. அதுநிற்க.) உபநிஷத்தில் “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று எம்பெருமானது திருக்கண்களுக்குப் புண்டரீகமே உவமையாக

ஓதப்பட்டுள்ளது. புண்டரீக சப்தார்த்தம் செந்தாமரையா? வெண்தாமரையா? என்று விசாரம். செந்தாமரைக் கண்ணென்று பல்லாயிரமிடங்களில் போற்றப் படுகின்ற எம்பெருமான் வெண் தாமரைக் கண்ணனாக இருக்கத் தகுதி யில்லையாகையால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரைக்குத் தான் பெயர் என்னவேணும். ஆழ்வார்கள் புண்டரீகபதத்திற்குச் செந்தாமரையைத் தான் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை நிரூபிக்க இடமுள்ளது.

எங்ஙனே யென்னில்; குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் (8-2) “புண்டரிக மலரதன்மேற் புவனி யெல்லாம் படைத்தவனே!” என்கிறார். புவனியெல்லாம் படைப்பதற்கு இடமாயிந்த புண்டரீகம் செந்தாமரையா வெண்தாமரையா வென்று ஆராயுமளவில், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் திசைமுகன் கருவள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்” (5-10-8) என்கிற பாசுரத்தில் செந்தாமரை யென்று ஐயமறச் சொல்லியிருக்கையாலே பேசிறே பேசுமேக

கண்டரான ஆழ்வார்களின் திருவள்ளத்தால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரையே யென்று அறுதியிடத்தட்டில்லை.

ஆனால் பரமப்ராணிகனான அமரஸிம்ஹன் தனது கோசத்திலே “புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்” என்று வெண்தாமரையாகச் சொல்லியிருக்கிறானே, அதற்கென்னகதி? என்று கேள்வி வரும். அமரகோசத்தில் ப்ரமப்ரமாதங்கள் பல காண்கையாலே அவற்றுள் இதுவும் ஒன்றாயிருக்கட்டுமே யென்று சிலர் சொல்லத் துணிகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளமென்ன வென்று பார்ப்போம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆரண்யகாண்டத்தில், மூக்குங்காதுமறுப்புண்டு கதறியோடாநின்ற சூர்ப்பணகை “தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ” என்கிறாளன்றோ. இங்குத் தனிச்லோக வியாக்கியானமருளிச் செய்யாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை “(புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ) புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜமிறே! ‘ஸம்ரக்தநயநா கோரா:’ என்னுமுங்களைப் போலே எரிவிழியாயிருக்கை

யன்றிக்கே ஸுப்ரஸந்தவளமான அக்கண்கள் இருந்தபடி என்” என்று, புண்டரீகபதார்த்தம் வெண்தாமரை யென்றே திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்துள்ளார். ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்யாதாக்களில் தலைவரான கோவிந்தராஜார்யரும் இதை இப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கி யுரைத்துள்ளார். ஆகவே அமரகோசத்தைப் பழிக்க வேண்டிய அவச்யமில்லை. ,

புண்டரீகாஷன் என்பதற்குச் செந்தாமரைக் கண்ணென்றே பொருள்கொள்ள வேண்டுமானாலுங்கூட அமரகோசத்தைப் பழிக்கவேண்டா. ஏனென்னில்; புண்டரீக சப்தார்த்தம் அமரகோசத்தின்படி. வெண்தாமரைதான். ஆனாலும் வெண்மையென்கிற விசேஷணாம்சத்தை விட்டுநீக்கித் தாமரை ஜாதியென்னுமளவே கொள்ளக் குறையில்லை.

பாற்கடலை க்ஷீரஸமுத்ரம் என்று சொல்வது போலவே ‘க்ஷீராப்தி, க்ஷீரம்போநிதி’ என்றும் சொல்லா நின்றார்கள். இங்கு க்ஷீராப்தி, க்ஷீரநிதி என்னுமளவே விவக்ஷிதமாய் அப்தி என்பதிலுள்ள அப் பதமும், அம்போநிதி யென்பதிலுள்ள அம்பஸ் என்னும் பதமும் பொருளில் விடப்படுவதை இவ்விடத்திற்கு ஒருபுடை நதர்சனமாகக் காண்க.

மற்றொன்றுங் காண்மின்; கலபம் என்ற வட சொல்லானது வயோநியதியுள்ள யானைக் குட்டியைச் சொல்லாகிறக்கச் செய்தேயும் விசேஷணாம்சமான வயஸ்ஸில் நோக்கின்றிக்கே யானைஜாதியில் மாத்ரம் விவக்ஷயாவே கஜஸாமாந்ய பார்யாயமாகக் கலப பதப்ரயோகம் பண்ணாநின்றார்கள். இதையும் நதர்சனமாகக் கொள்ளலாம்.

வஸ்துதஸ்து, எம்பெருமானைச் செந்தாமரைக் கண்ணென்பதும் வெண்டாமரைக்

கண்ணென்பதும் பரஸ்பரம் வ்யாஹதமல்ல. “கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்” என்ற திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தில் செவ்வரி படர்ந்திருப்பதாக ஸாதித்திருப்பதையிட்டுச் செந்தாமரைக் கண்ணென்றது. “புண்டரீகவிசாலாசுஷன்” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருளினபடி. ஸுப்ரஸந்ததையையிட்டு வெண்டாமரைக் கண்ணென்றது – என்று எளிதாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. இதுவே பூர்வாசார்யாபிமத நிர்வஹம்.

“புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்” என்று அமரஸிம்ஹன் கோசமிட்டது அஸம்பத்தமாகில் அதை நம் பூர்வாசார்யர்கள் ஆதரித்திருக்க மாட்டார்களன்றோ. எம்பெருமான் வெளுத்த கண்களையுடையவென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்ற ப்ரஸக்தியில்லை. ஸஹைஸ்ரநாமத்தில் “லோஹிதாசுஷ: ப்ரதர்தந:” என்னுமிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு லோஹிதாசுஷ என்னும் திருநாமமிருப்பதையும் அங்கு பட்டரருளிச் செய்த பாஷ்யத்தையும் காணாதவர்களல்லரே; “செந்தாமரைத் தடங்கண்” என்று ஆழ்வார்கள் வாய் வெருவுவதும் வாசாமகோசரம். இவையெல்லாம் நன்கறிந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை ‘புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்’ என்ற அமரகோசத்தை யாதரித்துப் பொருள் பணித்தருளினரென்றால் அவ்வர்த்தத்தை இல்லைசெய்ய நாமோ அதிகாரிகள்!

“கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷீண்” என்ற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளையுட்கொண்டு வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்வாமியருளிச் செய்திருக்கும் கம்பீர திவ்யஸூக்தியில், “புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:” என்றிருக்கிறது. இங்கு புண்டரீக பதத்தின்மேல், தளம் என்றொருபதம் கூட்டிப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குத் தாமரை மலரோடு ஸாம்யம் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தாமரையின் அவயவமான இதழோடு ஸாம்யம் சொல்லுகிறதாகவே ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷை; இந்த உவமை ஆயதத்வாம்சத்தில் என்று ‘ராம: கமலபத்ராசுஷ:’ இத்யாதி அனேக ப்ரமாண உதாஹரணத்துடன் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிரூபணம் செய்தருளியிருக்கிறார். இந்நிலையில் புண்டரீக சப்தார்த்தம் எதுவானாலும் கவலையில்லை. நித்திற்கு ஒப்புச் சொல்லுகிறதன்றே, நீட்சிக்குத்தானே. அதற்கு வெண்தாமரையானாலென்ன? செந்தாமரையானாலென்ன?

உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி – “யத்யபி அமரகோசே புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜமீத்யநுசிஷ்டம் ததாபி சபரஸ்வாமிநா நவமாத்யாயே.....” என்று தொடங்கி, “ரக்தாம்போஜமேவ புண்டரீகமிதி த்ரஷ்டவ்யம்” என்று முடித்திருக்கிறார்.

ஸம்பிரதாயத்தின் திறவுகோல்

T.C.A. வேங்கடேசன்

செய்யுளிலோ க்ரந்தத்திலோ ஒரு சொல்லானது அதற்கு முன் வரும் பதத்தோடு சேர்ந்தும் பின் வரும் பதத்தோடு சேர்ந்தும் இருபொருள்களைத் தரக்கூடும். இவ்விரு முறைகளிலும் அர்த்தம் சித்தித்து வருவதற்கு வடமொழியில் 'காகாக்ஷி ந்யாயம்' என்று பெயர். காக்கை ஒரு கண்ணைக் கொண்டே இரண்டு பக்கமும் பார்க்கும் என்று கூறுவதுண்டு. அது போலே, இந்த ஒரு சொல்லும் இரண்டு பக்கமும் பார்த்துப் பொருள் கொடுக்கும் என்றபடி.

இது எளிதாக விளங்கும் இடங்களும் உண்டு, பார்க்கும் போது உடனே புலப்படாமல் இருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

இவற்றை நாம் திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும், க்ரந்தங்களிலும், ஸ்தோத்ரங்களிலும், எம்பெருமானுடைய வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டுள்ள பகவத் கீதை போன்றவற்றிலும், அபௌருஷேய வேத சாஸ்த்ரங்களிலும் காண்கிறோம்.

வெளிப்படையாகத் தெரியும் அர்த்தத்தையே கொள்வர்கள் ஸாமாந்யர். ஆசார்யர்கள் அடிபணிந்தோர்கட்கு இரு அர்த்தங்களும் புலப்படும்.

சரி. அப்படி ஒரு சொல்லோ தொடரோ இரு பக்கமும் அந்வயித்து இரண்டு அர்த்தங்களைக் கொள்ளுமாயின், நாம் எந்த அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொள்வது?

மேலையார்கள் செய்வதையே நமக்கு வழி என்று எப்போதும் கொள்வதால், அவர்கள் இவ்விடங்களில் எந்த கருத்தைக் கொள்கிறார்கள், அல்லது வலியுறுத்துகிறார்கள் என்று நாம் பார்த்து அதையே கொள்வது தகும.

நம்முடைய ஸம்பிரதாயம் எம்பெருமானார் தரிசனம் என்றே சொல்லும்படியாய் விளங்கிய உடையவர், இது போன்ற இடங்களில் என்ன அர்த்தம் கொண்டார் என்பதும், ஏன் அந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டார் என்பதும் இந்தக் கட்டுரையின் நோக்காகிறது.

இராமாநுஜரின் வடமொழிப் புலமை, தென்மொழிப் புலமை இரண்டுமே வீறுபெற்றது.

அவர் வடமொழித் திறமையை, இளம் வயதில், மாணாக்கனாய் இருந்த காலத்திலேயே தமக்கு உபதேசித்து வந்த யாதவப்ரகாசன் "கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" என்ற பதத்திற்குச் செய்த அர்த்தத்தைத் திருத்தியதைக் கொண்டு நாம் அறியலாம். மேலும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கு எழுதிய ஸ்ரீபாஷ்யம் என்னும் வ்யாக்யாநம் தொடக்கமான அவருடைய நவரத்னங்கள் எனப்படும் ஒன்பது ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்கள் இதற்குச் சான்று கூறுகின்றன.

ஸ்வாமியின் தமிழ்ப் புலமையையும் அளவிட்டுக் கூற இயலாது. அவரின் தமிழ் ஜ்ஞானத்தை இல்லை செய்யும் மூடர்கள் இக்காலத்திலும் உண்டு. அவர்கள் இருக்கட்டும். அவர் செய்த பல தமிழ்த் தனியன்களும், திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாநங்களில் அவர் இட்ட நிர்வாஹங்களும் அவருடைய தமிழ்த் திறமைக்குச் சான்றாக இன்றளவும் விளங்குகின்றன.

"சொல்லார் தமிழ் ஒரு மூன்றும், சுருதிகள் நான்கும், எல்லை இல்லா அற நெறி யாவும், தெரிந்தவன்" என்றாரிதே அவர் காலத்திலேயே வாழ்ந்தவரான திருவரங்கத்தமுதனார்.

இப்படி இருக்கும் எம்பெருமானார் இது போன்ற இடங்களில் எவ்வாறு நிர்வாஹம் செய்தார் என்று பார்த்தால் நமக்கு எந்த அர்த்தத்தையும், எதற்காக அதைக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாக விளங்கிவிடும்.

இதற்கு நாம் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் ஓரிடமும், எம்பெருமான் சோதி வாய் திறந்தருளிய கீதையில் ஓரிடமும் பார்ப்போம்.

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவனவன்

மயர்வற மதிநலம் அருளினை யவனவன்

அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவனவன்

துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என்மனனே! (திருவாய்மொழி 1-1-1)

திருவாய்மொழி தொடக்கமான உயர்வற என்னும் முதல் பாசுரத்திலேயே எம்பெருமானார் ஒரு நிர்வாஹம் காட்டுகிறார்.

இந்தப் பாசுரத்தில், நான்காம் அடியான "துயரறு சுடரடி தொழுதெழு" என்றவிடத்து, எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்டோர், துயர் அறு என்ற பதத்தை பின்னர் வரும் சுடர் அடிக்கானதாகக் கொண்டு, நம்முடைய துயரை அறுக்கும் அவனுடைய தேஜோமயமான திருவடிகள், அல்லது அடியார்கள் துயரத்தை அறுத்து அதனால் ஓளி பெற்ற திருவடிகள் என்றும், அத்திருவடிகளைத் தொழும்படியாக ஆழ்வார் தம் மனத்தை நியமித்தருள்கிறார் என்றும் கொண்டிருந்தனர். ஈற்றுச்சொல்லான யவனவன் என்பதை ஒரு பதமாகக் கொண்டு அவ்வாறு அருளினார். அதாவது துயரறு சுடரடி என்பது துயர் அறுக்கும் சுடரடி ஆகிறது.

எம்பெருமானார், அவ்வாறு இல்லாமல், யவனவன் என்பதை யவன் என்றும் அவன் என்றும் பிரித்து, துயர் என்பதை முன்னடியில் இருக்கும் அவன் என்ற சப்தத்துடன் அந்வயித்தார். அதாவது, அவன் துயரை அறுக்கும்படியான அவனுடைய தேஜோமயமான திருவடிகள் என்றபடி. இங்கு துயரறு சுடரடி என்பது துயர் அறும் சுடரடி ஆயிற்று.

தாவி இவ்வையம் முற்றும் அளந்து அடியவர் துயர் தீர்த்தினாலேயே அலர்ந்த "ஒண்குடரடிப்போது ஒன்றுவிண்செலீஇ" என்றும் "பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப் போது" என்றும் கூறுகிறார் நம்மாழ்வார். மேலும் அத்திருவடிகளின் சோதியானது இரண்டு இளஞ்சூரியன் போல் அவற்றைக் காட்டுகின்றன என்றும் "துளங்கு சோதித் திருப்பாதம் எல்லையில் சீர் இளஞாயிறு இரண்டு போல்" என்கிறார். அது நிற்க.

இப்படி உடையவர் சொல்வது சரியா? எம்பெருமானார்க்குத் துயர் என்றும் ஒன்றுண்டோ? அகில ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யணைக தாநன் என்றன்றோ உடையவரும் சரணாகதி கத்யத்தில் கூறுகிறார். அப்படி இருக்க ஹேய குணம் ஒன்றும் தட்டாதவனான அவனுக்குத் துயரம் என்பது சம்பவிக்கும் என்று சொல்லவும் கூடுமோ?

என்றால், துயரம் என்பது எப்போதும் தாழ்ந்த குணமன்று என்று பணிக்கின்றனர் நம் பூர்வர்கள்.

இப்பாசுரத்திற்கு வ்யாக்யாநம் காண்மின்.

நஞ்சீயர்: "திருவடிகளுக்குத் துயருண்டோ? என்னில் - ஆச்சரிதருடைய துயர் திருவடிகளுக்குத் துயர்."

பெரியவாச்சான் பிள்ளை: "துயரற்ற என்றபடி, இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி."

நம்பிள்ளையின் ஈடு: "துயரறுக்கும்' என்று முன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; ஸமஸ்த து:காபநோதந ஸ்வபாவமான திருவடிகள்: ஸகலாத்மாக்களுடையவும் து:க்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாவமான திருவடிகள். 'துயரறும் சுடரடி' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி: 'வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:' என்றால் து:க்கநிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே: இவர் துயரறத் தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால் இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி."

இதை பராசர பட்டருடைய ஐதிஹ்யம் கொண்டு உணர்வோம்.

"அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், நிரதிசயாநந்தயுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு ஓரிழவுண்டோ திருவுள்ளத்தில்?" என்ன 'வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்' என்கிறது குணப்ரகரணமோ தோஷப்ரகரணமோ? என்றருளிச் செய்தார் பட்டர்", என்பது திருப்பாவை வ்யாக்யாநம்.

'வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:' என்றது ஸ்ரீராமாயண வாக்யம். அயோத்யா காண்டத்தில் தசரத சகர்வர்த்தியானவன் ஸ்ரீ ராமனுக்குத் தான் முடி சூட நினைத்திருப்பதை சபையோர்க்குச் சொல்ல, அவர்கள் 'இச்சாமோ ஹி மஹாபாஹும் ரகுவீரம் மஹாபலம்' என்றும்,

‘அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வருத்தஸ்த்த்வமஸி பார்த்திவ’ என்றும் கூறினர்.

"ஹே! கிழவனே, ஒழிந்து போ" என்றார்கள் அவையோர்கள் என்கிறார் நம்பிள்ளை.

இதைக் கேட்டு உள்ளூக்குள் உவகை எய்தினாலும் வெளியில் வருத்தமுற்றவனாகக் காண்பித்துக் கொண்டு, ஏனென்று மன்னவன் கேட்க, ஸ்ரீ ராமனின் கல்யாண குணங்களே தங்களை அவ்வாறு பேச வைத்தது என்று சபையினர் கூறினர். அவை என்னவென்று சொல்லிக் கொண்டு வருகையில், அவர்கள் கூறும் வார்த்தை:

வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:

உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி

அதாவது, மற்றவர்கள் துன்புறும் போது அவர்களைக் காட்டிலும் துன்பம் அடைபவன் என்றும், அவர்கள் சந்தோஷம் கொண்டாலோ அவர்களைக் காட்டிலும் ஆநந்தம் கொள்பவன் என்றும் அர்த்தம்.

மற்றவர்கள் படும் துயரைக் கண்டு இராமன் சோகித்தான் என்னுமிடத்து, அந்தச் சோகம் குணமா, தோஷமா என்று வினவினார் பட்டர். அதாவது அது குணமே என்றபடி.

இத்தால் தெரிவிக்கப்படுவது என்னவென்றால் தனக்காக வரும் துயரம் தான் தோஷமே ஒழிய பிறர்க்காக வருமது தோஷமன்று என்னுமது.

ஆக, திருவாய்மொழி முதல் பாசுரத்தில் எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளம் என்னவென்றால், அடியார் படும் துயரைக் கண்டு அவன் திருவடிகள் துயருறுவது அவனுக்குண்டான கல்யாண குணமும், ஏற்றமுமே ஒழிய வேறில்லை என்பதாம்.

அப்படி அவர்கள் படும் துயரத்தைக் கண்டு தானும் துன்புற்றுத் தன் திருவடிகளைக் கொண்டே அதைத் துடைப்பதால், அத்திருவடிகள் சுடர் கொண்டு விளங்கிற்று என்பதே ஆழ்வார் திருவுள்ளம், என்பது உடையவர் காட்டும் நிர்வாஹம்.

இதையே தான் திருவரங்கத்தமுதனாரும் "அருமுனிவர் தொழும் தவத்தோன் எம்மிராமாநுசன் தொல்புகழ் சுடர் மிக்கெழுந்தது" என்று உணர்த்தினார்.

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம்

ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே (பகவத் கீதை 10-10)

இந்த ச்லோகத்தில் 'ப்ரீதி பூர்வகம்' என்றொரு பதம் வந்துள்ளது. அதன் ஸாமாந்ய அந்வயமாவது பஜதாம் என்பதுடன் இருக்கும். அதாவது ப்ரேமத்தோடே என்னை பஜிக்கின்றவர்களுக்கு நான் புத்தியோகத்தை அருளி அவர்கள் என்னை வந்து அடையும்படி செய்கிறேன் என்பதாம். இப்படித் தான் சங்கரரும் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் காட்டியுள்ளார். எல்லோருமே ப்ரீதியோடு அவனை அணுகுவர்கள் என்பதில்லையாதலால் இப்படிச் சொல்வதில் எந்தக் குறையுமில்லை.

ஆனால், நம்மிராமாநுசனோ, ப்ரீதி பூர்வக பதத்தை இரண்டாம் வரியோடு அந்வயப்படுத்துகிறார், 'தமேவ புத்தியோகம் ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி' என்று. அதாவது இந்த புத்தியோகத்தை களிப்போடு அருளுகிறேன் என்றபடி. இதனால் ப்ரீதி பூர்வகமானது, துயரறும் என்றதைப் போல, அடியார்களுக்கு என்பதைக் காட்டிலும் அவனுக்கு என்றதாயிற்று.

இதனால் தேறியது என்னவென்றால், எம்பெருமானுடைய பரம உதார கல்யாண குணத்தை இது காட்டுகிறது என்பதாம்.

கொடுக்கும் இடத்தில் உவகையோடே கொடுப்பதென்பது எல்லோருக்கும் நிகழக் கூடியதன்று. சாதாரணமான கொடையிலேயே இப்படியென்றால், மிக உயர்ந்த விஷயத்தைக் கொடுக்கும் போது யோசித்தும், வருந்தியுமே கொடுப்பர் உலகத்தோர். அப்படி வருத்தமுறா விட்டாலும் பற்றில்லாமல் கொடுப்பர் உயர்ந்தோர். ஆனால் உத்தமோத்தமனான எம்பெருமான், தன்னை அடையும்படியான சீரிய ஜ்ஞானத்தையே கொடுக்குமளவிலும், மிகுந்த ஸந்துஷ்டியுடன் கொடுக்கிறான். அந்தக் கல்யாண குணத்தை முந்நிறுத்தியே இவ்விதம் அந்வயம் காட்டினார் உடையவர்.

இதை ஸ்வாமி எங்கிருந்தெடுத்தார் என்னும் கேள்விக்கு நாம் ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸுத்திரகாரர் சொன்னதையே நினைவில் கொள்ள வேண்டியது: "இது கொண்டு ஸுத்திர வாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்". நம்மாழ்வார் தம்முடைய திருவாய்மொழியில் "வெறிதே அருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு கந்து" என்கிறார். நிர்ஹேதுகமாக அடியார்களுக்குத் தானே அருள் செய்யும் எம்பெருமான், அந்த க்ருபையை உள்எம் குளிர்ந்தே செய்கிறான் என்கிறார் ஆழ்வார். இங்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை "தம்முடைய உகப்பே ஹேதுவாக" என்கிறார்.

வேறோரிடத்திலும் ஆழ்வார் "உகந்து வந்து அடியேன் உள் புகுந்தான்" என்கிறார். "உவந்து எம்மைக் காப்பாய் நீ" என்றார் திருமழிசையாழ்வாரும்.

இப்படி ஆழ்வார் சொன்னதை அடியொற்றியே எம்பெருமானார் பகவத் கீதை வாக்யார்த்தத்தை நிர்வஹித்தார் என்பது நம்முடைய பூர்வர்கள் திருவுள்ளம்.

தம்முடைய தாத்தாய் சந்திரிகையில் ஸ்வாமி தேசிகன் இதைச் ஸுஸ்பஷ்டமாக "ப்ரீதிபூர்வகம்" இத்யஸ்ய பஜநாந்வயே ப்ரயோஜநம் மந்தம்" என்றும், "பரமோதாரத்வாதி பகவத் குணகண ப்ரகாசநேந மஹத் ப்ரயோஜநம் இத்யபிப்ராயேண - ப்ரீதிபூர்வகம் ததமித்யந்வய உக்த:" என்றும் உரையிட்டருளினார்.

இவ்விரு உதாரணங்களினாலும் தேறியது என்னவென்றால், ஸாமாந்யமாகப் புலப்படும் அந்வயமும் அதனால் உண்டாகும் அர்த்தமும் இருந்தாலும், ஆராய்ந்து தேறின அந்வயத்தையும் அர்த்தத்தையும் எம்பெருமானார் கொண்டிருந்தார் என்பதாம்.

இது போல் பலவுள்ளன. இப்படி நிர்ணயங்கள் ஸ்வாமி செய்தார் என்பதற்கு என்ன காரணம் என்று நாம் ஆராய வேண்டும். அங்கும் பூர்வர்கள் காட்டுவதே நமக்கு வழி.

எவ்வந்வயத்திலும், எவ்வர்த்தத்திலும் எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்கள் சிறப்பாகப் ப்ரகாசிக்கின்றனவோ, அது தான் சிறந்த அந்வயமும் அர்த்தமும் என்பதே அவர்கள் கொண்ட நிலை. அதனால் தான் இவ்விருண்டு இடங்களிலும் எம்பெருமான் கல்யாண குண விசிஷ்டன் என்று வருவதையே கொண்டார் நம் ஸ்வாமி. இங்கு மட்டுமன்றி, எங்கும் எதிலும் எம்பெருமானுக்கு மேன்மை சேருவதையே நாம் கொள்ள வேண்டும் என்பதே பூர்வர்களின் சித்தமும் சித்தாந்தமுமாம்.

சரீராத்மபாவம் விசிஷ்டாத்வைதத்திற்கு திறவுகோல் என்றால், எல்லா விஷயங்களிலும், எல்லா விதத்திலும் எம்பெருமானுடைய பெருமையைச் சொல்வதே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் திறவுகோல் என்பர் பெரியோர்.

இதனாலேயே இவ்விதமாகவே எம்பெருமானரும் நம் பூர்வர்களும் அந்வயம் காட்டி அருளினார்கள் என்பது கண்கூடு.

ஸ்ரீ உ.வே. எஸ். பார்த்தஸாரதி ஐயங்காரின் மறைவு

ஸ்ரீ உ.வே. எஸ். பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்து தமது 104ம் வயதில் 12-4-2021 அன்று ஆசார்யன் திருவடி அடைந்தார். நூலக இயலில் மிக உயர்ந்த படிப்புக்கள் படித்திருந்த இவர் பல்வேறு நாடுகளில் பல உயர் பதவிகள் வகித்தார். யுனஸ்கோவின் Indian Nation's Documentation Centre தலைமைப் பொறுப்பாளராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர் நாற்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீ ஸரஸ்வதீ பண்டாரம் கமிட்டி, இந்து கல்வி நிலையங்கள், திருவல்லிக்கேணி யதுகிரி யதிராஜ மடம், எம்.ஓ. பார்த்தசாரதி ஐயங்கார் சாரிடி போன்ற பல்வேறு ஸ்தாபனங்களில் உறுப்பினராக இருந்து அரிய ஆலோசனைகள் பலவற்றை வழங்கியுள்ளார். அயோத்தியில் தென்னாட்டுப்பாளியில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீராமபிரான் திருக்கோயிலை நிர்வகிக்கும் குழுவின் மூத்த உறுப்பினரான இவர் அத்திருக்கோயிலில் ஒவ்வொரு வருடமும் நடைபெறும் பிரம்மோற்சவத்தில் தவறாமல் கலந்து கொண்டு (102 வயது வரை) உற்சவத்தை சிறப்பாக நடத்தி வந்தார். கடைசிவரை தம்முடைய அலுவல்கள் அனைத்தையும் தாமே செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய மறைவு நமக்குப் பேரிழப்பாகும்.

திருமங்கையாழ்வாரும் திவ்யதேசங்களும்

(39) மணிமாடக் கோயில்

திருவாலிக்கு அடுத்தபடியாக, திருவாலிக்கு அருகில் உள்ள நாங்கூரில் அமைந்துள்ள பதினொரு திவ்யதேசங்களை ஒவ்வொரு பதிகத்தால் மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். முதலில் மணிமாடக் கோயில் எனும் திவ்யதேசத்தை அனுபவிக்கிறார்.

தந்தை தக்ஷணுடைய யஜ்ஞத்தில் பார்வதி சிவன் அனுமதியில்லாமல் கலந்துகொள்ள, தந்தையால் அவமானப்பட்டு பார்வதி பிராணத்யாகம் செய்ய, சிவன் கோபம் கொண்டு ஏகாதச ருத்ரவடிவத்தில் தாண்டவமாடுகிறார். தேவர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி எம்பெருமானும் இந்த தலத்திற்கு வந்து சிவனின் கோபத்தை தணிக்கிறார். சிவனின் பிரார்த்தனைபடி எம்பெருமானும் பதினொரு வடிவங்கள் கொண்டு இந்த திருநாங்கூரை சுற்றியுள்ள பதினொரு திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியுள்ளார். ஒவ்வொரு வருடமும் தை அமாவாசைக்கு மறுநாள் அன்று இந்தப் பதினொரு திவ்ய தேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களும் கருடவாகனத்தில் மணிமாடக் கோவில் என்று அழைக்கப்படும் நாராயணன் ஸந்திதியில் எழுந்தருள்வார்கள். இந்த கருட ஸேவை இன்றும் நடைபெறுகிறது.

நந்தா விளக்கே அளத்தற்கரியாய் நரநாரணனே கருமாமுகில்போல்
எந்தாய் எமக்கே அருளாய் என நின்று இமையோர் பரவுமிடம் எத்திசையும்
கந்தாரமந்தேன் இசைபாடமாதே களிவண்டு மிழற்ற நிழல் துதைந்து
மந்தாரநின்று மணமல்கு நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் வணங்கென் மனனே.

நித்தியமாய் தானே ஒளிரும் ஞானத்தை உடையவனே! இத்தகையன் என்று அளவிட முடியாதவனே! நரநாரணனாக அவதரித்த தேவனே! கறுத்த பெருத்த மேகம் போல் திருமேனியுடையவனே! எங்கள் ஸ்வாமியே! வேறு புகலில்லாத எங்களுக்கு அருள்வாய் என்று தேவர்கள் பூமியில் கால் தோய நின்று துதித்து வாழ்த்துமிடம் அழகிய வண்டுகள் எல்லா திசைகளிலும் தேவகாந்தாரம் பாடவும் மதுபானம் செய்த வண்டு பக்கங்களில் ஆலாபனம் செய்யவும் அவ்வண்டுகளுக்கு நிழலைக் கொடுத்து எல்லா காலத்திலும் மந்தாரங்கள் மலர்ந்து எங்கும் பரிமளம் படரும் சிறப்புடைய திருநாங்கூரில் மணிமாடக் கோவில்; என்மனமே நீ இங்கே சேருவாய் என்கிறார்.

வேத புருஷன் 'ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் பிரஹ்மம்' என்று பிரஹ்ம சப்தத்தினால் ஸ்ரீமந் நாராயணனை கூறுகிறான். அதை அப்படியே தமிழில் திருமங்கை “நந்தா விளக்கே அளத்தற்கரியாய்” என்று மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளார். ஸ்ரீமந் நாராயணனை விளக்கே என்று அழைக்கிறார். ஒருவராலும் தூண்டப்படாமல் தானாகவே ஒளியுடன் திகழும் தூண்டா விளக்குப் போல, நித்யமான ஸ்வயம் பிரகாசமான ஞானத்தை உடையவன் என்பது பொருள். பத்ரி காசர்மத்தில் உள்ள நாராயணனே இங்கு எழுந்தருளியிருக்கிறான். பத்ரியிலும் நாராயணனென்ற பெயரில் அமர்ந்த திருக்கோலம். இங்கும் அவ்வாறே எம்பெருமான் வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தில் சேவை தருகிறான். திருமந்திரம் உபதேசித்த பெருமானே இங்கு எழுந்தருளியிருப்பதால் இது பத்ரிக்கு சமமான திவ்யக்ஷேத்திரம்.

அழகிய உப்பரிகைகளும் மாடங்களும் கொண்ட வீடுகள் நிறைந்த இடம் என்பதால் திருமணிமாடக் கோவில் என்று பெயர் வந்தது என்பார். ஆழ்வார் இவ்வூரை வருணிக்கும்போது “விண்ணணவும் பதலைக் கபோதத்து ஒளிமாட நெற்றிப் பவளக் கொழுங் கால பைங்காற் புறவம் மதலைத் தலை மென்பெடை கூடுநாங்கூர் மணிமாடக் கோயில்” – விண்ணுலகை அளாவி யிருக்கின்ற கலசங்களையும் புறா மாடங்களையும் உடையது இவ்வூர்; அம்மாடங்களில் அழகிய புறாக்கள்

பேடையோடு வசிக்கின்றன - என்று வருணித்துள்ளார். காவிரி ஆறானது யானைத் தந்தங்கள் அகில் முத்து முதலிய பல பொருள்களையும் உந்திக் கொண்டு வருகின்ற ஊர்; மூன்று அக்னிகள், நான்கு வேதங்கள், ஐந்து வேள்விகள், ஆறு வேதாங்கங்கள், ஏழு ஸ்வரங்கள் இவற்றை அறிந்த அந்தணர்கள் வசிக்கப் பெற்ற ஊர்; குயில்கள் கூவ, மயில்கள் ஆட, அழகிய சோலைகளை உடைய ஊர்; இளம் எருமைகள் கரும்பின் கழைகளைத் தின்று, கழுநீரில் முழுகி, கொம்புகளால் மண்ணைக் குத்தி எடுத்து விளையாடும் ஊர்; சந்திரன் விளையாடும்படி ஓங்கிய கொடிகள் அணிந்த வீதிகளில், குறத்திகளானவர்கள் சிறந்த முத்துக்களைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படியான ஊர். அழகிய பெண்கள் பயில்கின்ற வேதச் சொற்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிளிகள் வேதங்களைப் பாடுகின்ற ஊர்; என்று பலவிதமான பெருமைகளை இவ்வூருக்கு ஆழ்வார் கூறியுள்ளார். திருச்சித்திரகூடப் பதிகத்தில் கூறியதுபோலவே இவ்வூரிலும் பெண்கள் வேதமோதுதலும், அதைக் கேட்ட கிளிகள் வேதமோதுதலும் கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. திருநாங்கூரில் உள்ள பதினொரு திவ்யதேசங்களில் பெரிய திருமடலிலும் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட திவ்யதேசம் இது ஒன்றேயாகும்.

(40) வைகுந்த விண்ணகரம்

மணிமாடக் கோயிலுக்கு அடுத்தபடியாக அருகிலுள்ள வைகுந்த விண்ணகரம் எனும் திருத்தலத்தைப் பத்துப் பாசுரங்களால் மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதுபோலவே இத்தலத்திலும் எம்பெருமான் வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளமையால், வைகுந்த விண்ணகரம் எனப் பெயர் பெற்றது என்பார். எம்பெருமான் செய்த பல அவதாரங்களையும் இத்தலப்பதிகத்தில் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

தவறான எண்ணம் கொண்ட இரணியன் உடலைப் பிளந்தவன்; கடல் கடைந்து அமுதமெடுத்தவன்; நீலமேகம் போன்ற வடிவுடையவன்; உலகனைத்தும் உண்ட திருவயிற்றை உடையவன்; உருத்திரன் கையில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த கபாலத்தில் பிச்சையிட்டு நிறைத்து அவன் சாபத்தை நீக்கியவன்; சூர்ப்பணகையின் காது மூக்குகளை அறுத்து, அவள் இலங்கைக்குக் கதறியோடும்படி செய்தவன்; சீதைப் பிராட்டிக்காக வில்லை வளைத்து இராவணனைக் கொன்றவன்; பூதனையை மாய்த்தவன்; மருத மரங்களையும் சகடத்தையும் இறுத்தவன்; கன்றினால் விளங்கனி எறிந்தவன்; ஆய்ச்சிகள் வைத்திருந்த தயிர், வெண்ணை முதலியவற்றை அமுது செய்தவன்; நரகாசுரனை அழித்தவன்; திருமகளுக்கும், சிவனுக்கும் தன் திருமேனியில் இடம் கொடுத்தவன்; இமையோர் குல முதல்வன்; திருப்பாற்கடலில் தேவர்களும் முனிவர்களும் கூடி, சிறந்த மலர்களைத் தூவி, “எங்கள் நாயகனே! அருள் புரிய வேண்டும்” என்று வேண்டப்பெற்றவன் - என்று பல்வேறு பெருமைகளை இத்தலத்து எம்பெருமானுக்குக் கூறுகின்றார்.

சங்குமலி தண்டுமுதல் சக்கரமுமேந்தும் தாமரைக்கண் நெடியபிரான் தான் அமருங்கோயில் வங்க மலி கடலுலகில் மலிவெய்து நாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகர் மேல் வண்டறையும்பொழில் சூழ் மங்கையர் தம் தலைவன் மருவலர்தம் உடல் துணிய வாள் வீசும் பரகாலன் கலிகன்றி சொன்ன சங்கமலி தமிழ்மாலை பத்திவை வல்லார்கள் தரணியொடு விசும்பாளும் தன்மை பெறுவாரே திருநாங்கூரில் வைகுந்த விண்ணகரில் உறைபவன் சங்கும் திண்ணிய கதையும் சக்கரமும் ஏந்துபவன். தாமரை போல் மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வஸ்வாமி. இத்திருப்பதியோ மரகலங்கள் அடர்ந்த கடலால் சூழப்பட்ட உலகில் யாவராலும் புகழப்படுவது. இத்திருமொழியை அருளியவர் திருமங்கை நகருக்கு தலைவர். பகைவர்களது உடல் துணியுமாறு வாளை வீச வல்லவர். பகைவர்க்கு யமன் போன்றவர் (பரகாலன்) கலிகன்றி என்ற திருநாமம் வாய்ந்தவர். இத்திருமொழியோ கவி வல்லார் கூட்டம் கூட்டமாக பாராட்ட தக்கது. இதை ஒதி பயில வல்லவர் பூமியையும் ப்ரகாசமான வைகுந்தத்தையும் தமக்காக்கி கொண்டு பெருமை வாய்ந்தவர் என்று கூறி இப்பதிகத்தை முடிக்கிறார்.

(41) அரிமேய விண்ணகரம்

வைகுந்த விண்ணகரத்திற்கு அடுத்தபடியாக அரிமேயவிண்ணகரத்தைத் திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். அரி (ஹரி) வந்து மேவியிருக்கும் (தங்கியிருக்கும்) விண்ணகரம் ஆதலின் இது அரிமேய விண்ணகரம் எனப்படுகிறது. மாமறையோர் மாமலர்கள் தூவி அஞ்சலித்து அரி சரணம் என்று இறைஞ்சும் விண்ணகரம் என்று திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தைப் புகழ்கிறார். இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் குடமாடு கூத்தன் என வழங்கப்படுகிறார்.

கன்றதனால் விளவெறிந்து கனியுதிர்ந்த காளை
காமருசீர் முகில்வண்ணன் காலிகள் முன் காப்பான்
குன்றதனால் மழை தடுத்துக் குடமாடு கூத்தன்
குலவுமிடம் கொடி மதிள்கள் மாளிகை கோபுரங்கள்
துன்றுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்
தொக்கீண்டித் தொழுதியொடு மிகப்பயிலுஞ்சோலை
அன்றலர்வாய் மதுவண்டங்களிமுரலு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்குமட நெஞ்சே

கன்று வடிவில் வந்த அசுரனை விளங்கனி வடிவில் மரத்தில் இருந்த அசுரன் மேல் வீசி கீழே உதிரும்படி செய்த இளங்காளை; யாவரும் காண விரும்பும் அழகிய காளமேகம் போன்ற வடிவடையவன்; பசுக்களை காப்பதற்காக கோவர்த்தன மலையை ஏந்திக் கல்மழையைத் தடுத்தவன்; குடங்கள் எடுத்து ஆடியவன்; இவன் விரும்பி உறையுமிடம் கொடிகள் மேலே பறக்கின்ற மதில்கள், மாளிகைகள், கோபுரங்கள், மணிமயமான மண்டபங்கள், யாக சாலைகள், ஆகியவைகளை உடையதாய், பரிசுத்தரான அந்தணர்கள் கூடித்திரண்டு செய்யும் ஆரவாரமுடையதாய், சோலைகளில் மலரும் செவ்விப்பூவின் தேனைப் பருகி அங்கே வண்டுகள் பாடுகின்ற நேர்த்தியுடைய நாங்கூர் அரிமேய விண்ணகரமாகும். நெஞ்சே! நீ இந்த தலத்து எம்பெருமானை பற்றி வணங்குவாய் என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார்.

திருமகளும் மண்மகளும் இருபாலும் திகழ எழுந்தருளியிருப்பவன்; அடியவர்களுடைய பாவங்களைத் தொலைப்பவன்; நரகாசுரனை அழித்தவன்; கடல் கடைந்து அமுதமெடுத்து தேவர்களுக்கு வழங்கியவன்; உலகேழும் உண்டவன்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட குவலயாபீடம் எனும் யானையை அழித்தவன்; இரணியனை அழித்து அவனுடைய மகனான பிரகலாதனுக்கு அருள்புரிந்தவன்; மாவலியிடம் மூவடி மண் யாசித்துப் பெற்று, உலகங்களை அளந்துகெண்டவன்; சீதைப்பிராட்டிக்காக இராவுணனை அழித்தவன்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட தேனுகன், பூதனை முதலியோரை அழித்தவன்; மன்மதனை மகனாகப் படைத்தவன்; கன்றினால் விளங்கனி எறிந்தவன்; கோவர்த்தன மலையால் மழை தடுத்தவன்; குடமாடு கூத்தன்; வஞ்சனையுடன் வந்த பூதனையை அழித்தவன்; தயிர் வெண்ணெய் அமுதுசெய்தவன்; கம்ஸனை அழித்தவன் என்று எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பலவாறாகப் பேசுகிறார்.

பெரும்புகழுடைய அந்தணர்கள் வாழுமிடம்; தாமரை முதலிய பூக்கள் நிறைந்த தடாகங்களை உடைய இடம்; வேதங்களையும், ஏழுஸ்வரங்களையும் வல்லவர்களும், பெரும் செல்வமுடையவர்களுமான அந்தணர்கள் வாழுமிடம்; அழகிய பெண்கள் வாழுமிடம்; கரும்பு ஆலைகளின் புகைகள் மிகுந்துள்ள இடம்; வாத்தியங்களின் ஒலியும், வேதங்களின் ஒலியும், பெண்களின் சிலம்பின் ஒலியும், திகழக்கூடிய இடம்; நாவினாலும் மனத்தாலும் பகவானுடைய மந்திரங்களையும், நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும் மற்றும்முள்ள சாத்திரங்களையும், ஒதுகின்ற அந்தணர்கள் வாழுமிடம் என்று ஊருக்கும் பல சிறப்புக்களை ஆழ்வார் அற்புதமாக அருளிச்செய்துள்ளார்.

உதகசாந்தியின் உட்பொருள்

ஸ்ரீமதுயயவே. வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யலிம்ஹாஸனம் சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப
கருணாகராசார்யஸ்வாமீ

அடுத்து உதகசாந்தித் தொகுப்பில் பதினாறாவது அனுவாகத்தின் நான்காவது மந்திரம்.

முன்பே நாம் கூறிய படி தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் ஐந்தாம் காண்டம் ஐந்தாம் ப்ரச்னத்தில் பத்தாவது அனுவாகத்தின் முதல் பகுதியை எடுத்து ஸ்ரீபோதாயன பகவான் உதகசாந்தியின் பதினாறாவது அனுவாகமாக அமைத்திருக்கிறார்.

எனவே அங்கு உள்ள நான்காவது மந்திரமே உதகசாந்தித் தொகுப்பில் பதினாறாவது அனுவாகத்தின் நான்காவது மந்திரம் என்பது தெளிவு.

நான்காவதான அம்மந்திரத்தின் முழு வடிவம்

2. அவஸ்தாவா நாமாஸ்யுதீசீ திக் தஸ்யாஸ்தே வருணோதிபதிஸ்திரச்சராஜீ ரக்சிதா யச்சாதிபதிர்யச்ச கோப்தா தாப்யாம் நமஸ்தௌ நோ ம்ருடயதாந்தே யம் த்விஷ்மோ யச்ச நோ த்வேஷ்டி தம் வாம் ஜம்பே ததாமி. - என்பது ஆகும்.

கிழக்கில் முதலாவது மந்திரத்தைச் சொல்லி முதல் ஹோமத்தைச் செய்து விட்டு வேள்வி செய்யும் ஹோமமேடையில் திகமும் அக்னியை வலமாக வந்து தெற்கில் இரண்டாவது மந்திரத்தைச் சொல்லி இரண்டாவது ஹோமத்தைச் செய்து ஹோமமேடையில் திகமும் அக்னியை வலமாக வந்து மேற்கிலே மூன்றாவது மந்திரத்தைச் சொல்லி ஹோமம் செய்து வேள்வி செய்யும் ஹோமமேடையில் திகமும் அக்னியை வலமாக வந்து பிறகு வடக்கிலே நின்று இந்த நான்காவது மந்திரத்தைச் சொல்லி ஹோமம் செய்திட வேண்டும் என்று முன்னரே விளக்கியுள்ளோம்.

இந்த மந்திரத்தை உதகசாந்தி ஜபத்திலே பயன் படுத்துபவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் வேள்வியிலே இந்த மந்திரங்கின் பயன் பாடு பற்றிய விவரணம் கூடுதலான தகவல்தான். அது மந்திரங்களின் பொருளையும் மேன்மையையும் கவனக்க வாய்ப்பான பின்னணியைத் தரும் என்றும் சொல்லி இருக்கிறோம்..

இனி உதகசாந்தி ஜபம் செய்கையில் இம் மந்திரத்தின் பொருளைப் பரமைகாந்திகளான நாம் எப்படி அனுபவித்து இன்புற வேண்டும் என்பதைப் பார்ப்போம்.

வேதத்தாழ்வான் வடக்குத் திசையை அவஸ்தாவா என்று பெயருக்கு உரியதாகப் போற்றிடுகின்றான்.

மனிதர்களை உரிய நிலையிலே நிலை நிறுத்திடுவது வடக்குத் திசையாம். அத்திசையிலே தானே மனிதர்களைச் சென்னெறியிலே தனது அனுஷ்டானத்தாலே நிலைநாட்டிய இராமபிரான் அவதரித்தருளினான். பூமியின் பாரம் தீர்க்கப் பாரதப்போர் நடை பெறச் செய்து அர்ஜுனனைச் சாக்காக வைத்து பகவத் கீதையை உலகுக்கு அருளி அற நெறியை நிலை நாட்டி அருளிய கண்ணபிரானும் அவதரித்தருளினான்.

விபவத்தில் வடதிசையில் அயோத்தியிலும் மதுரையிலும் அவதரித்தருளிய எம்பெருமான் அர்ச்சையிலும் வடதிசையில் இன்றும் அயோத்தியிலும் மதுரையிலும் கோயில் கொண்டு அருளிடுகிறான்.

இப்படி மனிதர்களை அறநெறியிலே நிலை நாட்டிய அவர்களுடைய திசை என்ற அடிப்படையிலே வடதிசையையே அவஸ்தாவா என்று பரவிடுகின்றான் வேதத்தழ்வான்.

இங்கே ஸ்ரீலாயணாசார்யர் அவஸ்தாவா என்ற சொல்லைப் பகுத்து விளக்கும் முறையைப் பாருங்கள்.

மனுஷ்யான் அவஸ்தாபயதி இதி வ்யுத்தப்யா அவஸ்தாவா இத்யுதக்திசோ நாம.

இந்த திசைக்கு அதிபதியாக வருணன் இருக்கிறான் என்கிறான் வேதத்தழ்வான்.

வருணன் என்ற சொல் எம்பெருமானின் திருநாமமாக ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலேயே இடம் பெற்றது தான்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் பாஷ்யப்படி இது 558 ஆவது திருநாமம். அனைத்தையும் சூழ்ந்து இருப்பவன் என்று திரண்ட பொருள் வரும்படி ஸ்ரீபராசரபட்டர் பாஷ்யம் இதற்கு அமைகின்றது.

யச்ச கிஞ்சித் ஐகத்யஸ்மின் த்ருச்யதே ச்ருயத்தேபி வா

அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித:

என்ற மந்திரத்தைப் பாருங்கள். இது எம்பெருமான் உலகத்தில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்துள்ளான் என்று கூறுகின்றது அல்லவா? எல்லாவற்றையும் சூழ்ந்து இருப்பது என்பது இம் மந்திரத்திலே உள்ள “புறமும் வ்யாபித்திருப்பது” என்பது தானே! இதுவே “பஹிர் வ்யாப்தி” எனப் படுகிறது. இப்படி பஹிர் வ்யாப்தியைக் காட்டிடும் வருணன் என்ற திருநாமம் எங்கும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பதை உபலக்ஷணமாக உணர்த்தி நாராயணன் என்ற திருநாமத்தை நினைவில் வரச் செய்கிறது. இதன் மூலம் வடதிசைக்கு அதிபதி நாராயணன் என்று சொல்லிடுகிறது. இதனால் பதரிகாச்ரமத்து நாராயணனை வட திசைக்கு அதிபதியாக மங்களாசாஸனம் செய்கின்றான் வேதத்தழ்வான் என்று அனுபவித்திட முடிகிறது..

ஏன் இப்படித் தலையைச் சுற்றி மூக்கைப் பிடிக்கும் ப்ராணாயாமத்தைச் செய்ய வேண்டும்? நேரே நாராயணன் என்ற திருநாமத்தையே உன் வேதத்தழ்வான் கூறிட வேண்டியது தானே எனச் சிலர் கேட்பார்கள். வேதத்தழ்வான் பதரீயில் திகழும் நாராயணனுடன் நரனையும் நமக்கு நினைவில் கொண்டு வர விரும்பி இருக்கிறான். நாராயணனாகிய பரமாத்மாவாக குருவாகவும் நரனாகிய ஜீவாத்மாவாக சிஷ்யனாகவும் இருக்கும் நிலையில் பகவான் பதரீயில் காட்சி தருகிறான் அல்லவா?

எம்பெருமான் நாராயணன் எல்லாப் பொருளிலும் உள்ளும் புறமுமாக வ்யாபித்து உள்ளான் என்கையில் அணுவான ஜீவாத்மாவுக்கு உள்புறம் என்பதே இல்லாததனால் அதன் உள்ளே வ்யாபிப்பது எப்படி? என்ற கேள்வி எழும்.

இதற்கு விடையாகச் சில ஆசார்யர்கள் உள்ளும் புறமும் வ்யாபிப்பான் என்கிற வேதவாக்யத்தினையே எங்கெல்லாம் உட்பக்கம் என்பது உண்டோ அங்கெல்லாம் தான் உட்பக்கமும் வ்யாபிப்பான் அதாவது அந்தர்வ்யாப்தி உண்டு என்றே புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றார்கள்.

சில ஆசார்யர்கள் எல்லாப் பொருளுக்கும் இவனுக்கும் நீக்கமறத் தொடர்பு உண்டு என்பது தான் அந்தர்பஹிர்வ்யாப்திகக்குப் பொருள். அது ஜீவாத்மவின் விஷயத்திலும் உண்டே. அதனால் அங்கேயும் அந்தர்வ்யாப்தி இருப்பதாகப் புரிந்து கொள்ளலாம் என்றனர்.

மற்றும் சில ஆசார்யர்களே எம்பெருமானுக்கு இயலாதும் உண்டோ? அனைத்து உலகங்களையும் தன் சிறுவயிற்றிலே அடக்கி ஆலமரத்தின் இலையில் பள்ளி கொள்வது போலச்

சேராதவைகளைச் சேர்க்க வல்ல அகடிதகடனா ஸாமர்த்த்யம் உடையவன். அல்லவா அவன்? எனவே அணுவான ஜீவனிலும் அவனுக்கு அந்தர்வ்யாப்தி இருக்கலாமே என்றார்கள்.

இப்படி நான் ஆன ஜீவாத்ம் விஷயத்தில் அந்தர்வ்யாப்தியில் பல வித கருத்துக்கள் உள்ளன. ஆனால் பஹிர்வ்யாப்தியில் அப்படி எந்தக் கருத்து வேறுபாடுமே இல்லை. அதனாலேயே ஐயமற்ற பஹிர்வ்யாப்தியைச் சொல்லும் வருணன் என்ற திருநாமத்தை இட்டு வ்யாப்தியைச் சொல்லி பதரீயில் காட்சிதரும் நர நாராயணர்களை நமக்கு உணர்த்திடுகிறான் போலும் வேதத்தாழ்வான்!

ஸ்ரீமத்வஸம்ப்ரதாயத்தவர்கள் ப்ரமாணமாகக் காட்டும் ரிக்பாஷ்யத்தில் உள்ளதான- வருணன் என்ற திருநாமம் உருவாகும் பின்னணிகளை விளக்கும் - காரிகை ஒன்றை ஸ்ரீமத்வஸம்ப்ரதாயப்படித் தாம் எழுதிய ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீஸ்த்யஸந்த யதிராஜர் காட்டிடுகிறார். அந்தக் காரிகை “வரமுன்னதீத்யஸ்மாத் வரானந்தத்வதோபி வா” என்பது.

இதன்படி வரம் - உயர்ந்தவனை - அதாவது அசேதனத்தை விட உயர்ந்தவனான ஜீவாத்மாவை - உயர்த்துபவன் என்ற அடிப்படையில் எம்பெருமானுக்கு வருணன் என்ற திருநாமம் அமைகின்றது.

இது நம் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் உடன் பாடுள்ள பொருள் தானே.

“பந்துஸ்ஸஸதாம் பதரிகாச்ரமதாபஸோ ந:” என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிடுவது போல ஸத்துக்களான ஜீவாத்மாக்களின் உறவாய் அவர்களை முக்தர்களாக உயர்த்தி உய்வித்தருளிட அஷ்டாக்ஷரத்தினை நான் மூலம் அருளிடும் பதரீ நாராயணனுக்கு வருணன் என்ற திருநாம மிகவும் பொருத்தமானது அல்லவா?

அதே போலவே உயர்ந்த ஆனந்தத்தை உடையவன் வருணன் என்று மற்றொரு விளக்கமும் அந்தக் காரிகையில் காட்டப்படுகின்றது. பனிமலையில் இலந்தை மர வடிவம் கொண்டு அன்னை லக்ஷ்மீ அளிக்கும் நிழலிலே தவம் செய்து கொண்டு உலகில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களை நான் மூலம் அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தினைக் கொண்டு உய்த்தருளிடும் பதரீ நாராயணனின் ஆனந்தம் உயர்ந்த ஆனந்தம் என்பதில் ஏது ஐயம்?

முமுகுஷுப்படியில் “ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து, ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோம் என்ற இழவும் இன்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவு பட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் கரைமரம் சேரும்படித் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யனிருக்கும் இருப்பு நாட்டார் அறியாமையாலே அதை அறிவிக்கக்கூக” என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிடுவதைப் பாருங்கள்.

இதையே ஒரு மாயமாக ஆச்சர்யமாகத் திருமங்கை ஆழ்வார் அனுஸந்தித்து இத்தகைய பரமன் வெண்ணெயுண்டு கட்டுண்டதை அடுத்த ஆச்சர்யமாக அனுஸந்தித்தருளுவது போலப் பாடும் அழகைப் பாருங்கள்.

எங்கானும் ஈதொப்பதோர் மாயமுண்டே? நரநாரணனாய் உலகத்து அறநூல்

சிங்காமை விரித்தவன் எம்பெருமான் அதுவன்றியும் செஞ்சுடரும் நிலனும்

பொங்கார் கடலும் பொருப்பும் நெருப்பும் நெருக்கிப் புகப் பொன்மிடறு அத்தனை போது

அங்காந்தவன் காண்மின்றாய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே!

இப்படி வருணனாகிய பதரீ நாராயணனை வட திசைக்கு அதிபதியாக அனுபவித்த வேதத்தாழ்வான் அத்திசையின் காவலனாகத் திரச்சராஜி: இருப்பதாகப் பரவுகிறான். (தொடரும்)

அந்த மதுமானானவர், மஹாபாஹுவாயும் தரமரஸபுஷ்பம் போன்ற கண்களையுடையவராயும், பூர்ண சந்த்ரனைப்போலொத்த முகத்தை உடையவராயும், கிரீடத்தால் ப்ரகாஸிதராயும், சங்கம்போலொத்த கழுத்தை உடையவராயும், அகன்ற மார்பை உடையவராயும், வ்ருத்தமாயும் நீண்டுமிருக்கிற புஜங்களை உடையவராயும் பீதாம்பரதரராயும் ஸகலாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராயும், ஆகாஸத்தில் மின்னலுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற மேகம் போலே ப்ரகாஸிக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனை ஸேவித்தார்.

ततस्तत्पार्श्वतो भ्रातृन् तपनीयसुकुण्डलान्। तां च सीतां महाभागां सर्वलक्षणसंयुताम् ॥76॥

दृष्ट्वा तान्மधुमान् சௌத்ய சப்ரஹ்ஸ்தநூஹ:। பஷ்யமானஸ்விரம் காலம் ந துப்திமுபஜிமவான் ॥77॥

அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய பார்வ்வத்திலே ஸ்வர்ண மயங்களான குண்டலங்களையுடையவரான இளையபெருமாள் முதலான தம்பிமார்களையும், பூஜ்யையும் ஸகல லக்ஷணங்களுடன் கூடியவளுமான ஸீதாபிராட்டியையும் பார்த்து மயிர்க்கூச்சலை உடையவராய் வெகுகாலம் ஸேவித்தும் திருப்தியை யடையவில்லை.

तं पश्यमानं निभृतं मधुमन्तमथाभ्रवीत्। रामो राजीवताम्राक्षो वचनं मधुराक्षरम् ॥78॥

பின்பு செந்தாமரை போன்ற கண்களை உடையவராயிருக்கிற ஸ்வாமியும், இப்படி நிப்சலமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற மதுமானைக் குறித்து மதுரமான ஒரு ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்தார்.

श्री भगवान् - यत्तेऽभिलषितं सौम्य मम रूपमिदं तव। दर्शितं वरयस्वेह किमन्यत्तव वाञ्छितम् ॥79॥

வாராய் ஸாதுவே! உம்மால் அபிலஷிக்கப்பட்ட நம்முடைய ஸ்வரூபமானது காண்பிக்கப்பட்டது. இதைக்காட்டிலும் வேறான இச்சை உண்டானால் கோரிக்கொள்ளும். **इत्युक्तस्तमुवाचेदं मधुमान् संयताञ्जलिः। वस्तुमत्रार्हसि चिरं त्वामाराधयितुर्मम ॥80॥**

இப்படி ஸ்வாமியினால் சொல்லப்பட்ட மதுமானானவர் அஞ்ஜலி பந்தமுடையவராய், 'வாரீர் ஸ்வாமிந்! நான் ஆராதிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் வெகுகாலம் வாஸம் பண்ணக்கடவீர்' என்று சொன்னார்.

एवमस्त्विति तं चोक्त्वा दयया स जगद्गुरुः। तत्रैव वासमकरोत् लोकानां हितकाम्यया ॥81॥

பின்பு, ஸ்வாமியும் அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து, அவ்விடத்தில் லோக ஹிதத்துக்காக தயையினால் வாஸம்பண்ணினார்.

चिरमाराधितस्तेन दत्त्वा तस्य पदं स्वकम्। अद्यापि दृश्यते लोकैः स हरिर्दयया मुने ॥82॥

பின்பு ஸ்வாமி வெகுகாலம் அவரால் ஆராதிக்கப்பட்டவராய் அந்த மதுமானுக்கு பரமபதத்தையும் கொடுத்து அந்த ஸ்தலத்தில் இப்போதும் ஜநங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டுக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

इति श्रीब्रह्माण्डपुराणे महेश्वरनारदसंवादे श्रीबृन्दारण्यक्षेत्रमाहात्म्ये सप्तमोऽध्यायः ॥ श्रीमद्वरवमुनये नमः ॥

श्रीबृन्दारण्यक्षेत्रमाहात्म्ये अष्टमोऽध्यायः॥

योऽन्यस्तत्र महाभागो मुनिस्सुमतिरात्मवान्। तत्रोवास तपः कुर्वन् सुचिरं सुमहामतिः ॥1॥

மேலும் அந்த பிருந்தாவனத்தில் அதிக ஜ்ஞாநமுடையவரும் மஹாநுபாவ ரூபருமான ஸுமதி யென்கிற ராஜர்ஷியானவர் தபஸ்ஸைப் பண்ணிக்கொண்டு வாஸம்பண்ணினார்.

एतस्मिन्नन्तरे देवाः सुभृशं दैत्यपीडिताः। समेत्य माधवं सर्वे प्रणता वाक्यमब्रुवन् ॥2॥

இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் தேவதைகள் அஸுரர்களால் பீடிக்கப் பட்டவர்களாய் அனைவரும் ஸமூஹமாய்க் கூடிக்கொண்டு ஸ்ரீய:பதியை தண்டம் ஸமர்பித்து ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

देवदेव जगन्नाथ जनार्दन जगद्गुरो। शरणं त्वां प्रपन्नास्मः सर्वे ते वयमच्युत ॥3॥

कालनेभिमुखा दैत्याः कालान्तकयमोपमाः। जाता मानुषरूपेण पीडयन्ति जगत्सदा ॥4॥

धर्महानिं प्रकुर्वन्तः पीडयन्तो महामुनीन्। अस्मानपि समुद्योगं जेतुं कुर्वन्ति नित्यदा ॥5॥

त्वन्नाथान्प्रणतानस्मान् मगवंस्त्रातुमर्हसि। अशरण्यशरण्यस्त्वं स्वेषां शरणार्थिनाम् ॥6॥

வாரீர் தேவதேவரே! ஜகத்துக்கு நாயகரே! ஜநார்தநரே! ஜகத்குருவே! தேவரீரை ரக்ஷகரென்று நாங்களனைவரும் வந்தடைந்தோம். ப்ரளயகாலத்தில் நாஸத்தைப் பண்ணாநிற்கும் யமனோடு ஸமாநர்களான காலநேமி முதலான அஸுரர்கள் மநுஷ்ய ஸ்வரூபமுடையவர்களாய் எப்போதும் ஜகத்தைப் பீடிக்கிறார்கள். தர்மஹாநியைப் பண்ணிக்கொண்டும் மஹாமுநிகளை பீடித்துக்கொண்டும் எங்களையும் ஜயிக்க ப்ரயத்தம் பண்ணிக் கொண்டுமிருக்கிறார்கள். பகவானே! தேவரீரையே நாதனாக உடையவர்களா யிருக்கிற எங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவீர். ஸரணாகதர்களான ஸர்வஜநங்களுக்கும் ரக்ஷகாந்ர ரஹிதர்களான பேர்களுக்கும் ரக்ஷகரன்றோ! எங்களுக்கும் தேவரீரே ரக்ஷகர்.

रुद्रः - इत्युक्तो देवदेवेशो देवतानां गणैस्तदा। उवाच मधुरं वाक्यं सान्त्वयन् सुरसत्तमान् ॥7॥

ருத்ரன் சொன்னார்: தேவதைகளுடைய ஸமுதாயத்தால் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வாமியானவர் அந்த தேவதைகளைப் பார்த்து மதுரமான ஒரு நல்ல வார்த்தையைச் சொன்னார். श्री भगवान् - अभयं वः प्रदास्यामि भयं त्यजत देवताः। तानहं नाशयाम्याशु युष्माकं येऽपराधिनः ॥8॥ निर्भया गच्छत स्वर्गं शरणं वो भवाम्यहम्। अहमेवाशु संप्राप्य मेदिनीं नाशयामि तान् ॥9॥

“வாரீர் தேவதைகளே! உங்கள் பொருட்டு அபயத்தைக் கொடுக்கிறேன். பயத்தை விடுங்கோள். உங்களுக்கு அபராதிகளான அந்த ராக்ஷஸர்களை ஸீக்ரத்தில் நஸிப்பிக்கப் போகிறேன். பயமில்லாமல் ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்துப் போங்கோள். நான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாகிறேன். நானே பூமியை அடைந்து அவர்களை நஸிப்பிக்கப்போகிறேன்” என்று ஸ்வாமியானவர் ஸாதித்தார்.

रुद्रः - इत्युक्तास्तेन ते हृष्टाः प्रणम्य मधुसूदनम्। आययुस्त्रिदिवं तूर्णं सर्वे देवा यथागतम् ॥10॥

அந்த தேவதைகள் ஸ்வாமியினாலே இப்படிச் சொல்லப்பட்டு ஸந்துஷ்டர்களாய் அந்த ஸ்வாமியை ஸேவித்து வந்த வழியே ஸ்வர்க்கத்தை ப்ரவேஸித்தார்கள்.

सच देवो जगन्नाथः पीतवासा जनार्दनः। वसुदेवमहिष्यां तु देवक्यां संबभूव ह ॥11॥

ஜகந்நாயகராயும் பீதாம்பரதாரியாயுமிருக்கிற ஸ்வாமியும் வஸுதேவபத்தியான தேவகியிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார்.

नीतोऽथ वसुदेवेन नन्दगोपव्रजं क्षणात्। तत्रावसच्चिरं कालं पूतनादीन्निहत्य सः ॥12॥

பின்பு வஸுதேவராலே நந்தகோபருடைய இடைச்சேரியை யடைவிக்கப் பெற்ற அந்த ஸ்வாமியானவர் அவ்விடத்தில் பூதநாதிகளை ஸம்ஹரித்து வெகுகாலம் வாஸம் பண்ணினார்.

ततः कम्समुखान् सर्वान् आसुरप्रकृतीन् हरन्। तस्मिन् भारतसङ्ग्रामे भूत्वा पार्थस्य सारथिः ॥13॥

भूमेभरावतरणं कृत्वा धर्मस्य च स्थितिम्। जगाम भूयः स्वपदं सर्वलोकगुरुर्हरिः ॥14॥

பின்பு ஸகல ஜகத்குருவான ஸ்வாமியானவர் க்ரூரஸ்வபாவத்தை உடைய கம்ஸன் முதலியவர்களை ஸம்ஹரியாநிற்கொண்டு அந்த பாரதயுத்தத்திலே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாயிருந்து பூபாரத்தைப் போக்கடித்து, தர்மஸம்ஸ்தாபநத்தைப் பண்ணி திரும்பவும் ஸ்வஸ்தாநத்தை ப்ரவேஸித்தார்.

तस्मिन् गते दिवं देवे व्यासशिष्यो महामतिः। आत्रेयो नाम कश्चित् ववन्दे तं महामुनिम् ॥15॥

पाराशर्यं महात्मानं कृष्णद्वैपायनं मुनिम्। प्रणम्य प्राञ्जलिर्वाक्यं इदमाह महामतिः ॥16॥

அந்த ஸ்வாமியானவர் பரமபதத்துக்குப்போனவளவில், வ்யாஸருடைய ஸிஷ்யரும் வெகு விவேகியுமான ஆத்ரேயர் என்கிற ஒரு மஹர்ஷியானவர், பராஸர குமாரராயும் மஹாத்மாவாயுமிருக்கிற கிருஷ்ணத்வைபாயநரை நமஸ்கரித்து அஞ்ஜலிபந்தத்துடன் கூடினவராய் இப்படி ஒரு வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

आत्रेयः - भगवन् भगवान्देवो वासुदेवो जगत्पतिः। त्रिदिवं दनुजारातिः गतो यो नस्सदा गतिः॥17॥

यश्चास्य जगतः कर्ता संहर्ता प्रभुरेव च। प्रमाणं च प्रमेयं च नामरूपादिकृतथा॥18॥

योऽव्ययश्चाप्रमेयश्च नित्यः सर्वगतश्शुचिः। निर्मलो निर्विकारश्च पुरुषश्चोत्तमः स्मृतः॥19॥

अजय्यः पुण्डरीकाक्षः पीतवासा रमापतिः। शङ्खचक्रगदापाणिः यो नारायणनामवान्॥20॥

स देवोऽद्य महाबाहुः धर्मसंस्थापनो भुवि। वसुदेवात्मजः कृष्णः गतः स्वं स्थानमुत्तमम्॥21॥

எவன் பகவானாயும் தேவனாயும், வஸுதேவபுத்ரனாயும், ஜகத்பதியாயும், அஸுரஸத்ருவாயும், கதியாயுமிருக்கிறானோ, எவன்தான் இந்த ஜகத்துக்கு கர்த்தாவும் பாலகனும் ஸம்ஹாரகனுமோ, எவன்தான் ப்ரமாணப்ரமேய ஸ்வரூபியோ, எவன்தான் நாமரூபகர்தாவோ, எவன்தான் நாஸரஹிதனோ, அப்ரமேயனோ, நித்யனோ, ஸமஸ்தத்தையும் அடைந்தவனோ, பரிஸுத்தனோ, விகாரரஹிதனோ, உத்தமபுருஷனாகவும் ஸ்மரிக்கப்பட்டானோ, எவன் ஜயிக்ககூடாதவனோ, தாமரஸபுஷ்பங்கள் போன்ற கண்களை உடையவனோ, எவன்தான் பீதாம்பரதரனாயும் லக்ஷ்மீபதியாயும் சங்கசக்ரகதாபாணியாயும் நாராயணனென்கிற நாம முடையவனாயும் மஹத்தான புஜங்களை யுடையவனாயும் வஸுதேவ புத்ரனாயும் இருக்கிறானோ, அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனானவன் பூமியில் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநத்தைப் பண்ணித் தன்னுடைய ஸ்தாநமான பரமபதத்தைப் ப்ரவேஸித்தான்.

कालः कलिश्चाप्यासन्नः भवत्यनुदिनं प्रभो। कुत्र वर्तमिहे ब्रह्मन् वयं वक्तुं त्वमर्हसि॥22॥

வாரீர் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியே! கலிகாலமானது ஸமீபஸ்தமாயிருக்கிறது. நாம் எவ்விடத்தில் வஸிப்போம்? இதைச் சொல்லக்கடவீர்.

इत्युक्तो हेतुमद्वाक्यं वेदव्यासो महामुनिः। प्रत्युवाच शुभं वाक्यं आत्रेयं मुनिसत्तमम्॥23॥

ஆத்ரேயராலே இப்படி காரணகர்ப்பமான வார்த்தை சொல்லப்பட்ட வேதவ்யாஸரானவர், முநிஸ்ரேஷ்டரான ஆத்ரேயரைப் பார்த்து ப்ரதி வசனத்தைச் சொன்னார்.

व्यासः- श्रूयतां तव वक्ष्यामि यद्ब्रवीषि महामते॥24॥

வ்யாஸர் சொல்கிறார்: வாரீர் மஹாமதியே! யாதொன்றைக் கேட்கிறீரோ, அதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். கேட்கக்கடவீர்.

सम्यगुक्तं त्वया सौम्य कालः क्रूरो भविष्यति। गतश्च देवदेवेशो वसुदेवात्मजो हरिः॥

कृत्वा भारवतरणं मूमेस्त्रिजगदीश्वरः॥25॥

உம்மால் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. கலிகாலமானது க்ரூரமாக ஆகப் போகிறது. தேவநாயகராயும் வஸுதேவபுத்ரராயுமிருக்கிற ஸ்வாமியானவர் பூபாரதிவ்ருத்தியைப்பண்ணி பரமபதத்தை அடைந்தார்.

कालः कलिश्च दुर्धषः भविष्यति न संशयः। धर्मलोपो भवेन्नित्यम् अधर्मश्च महान् भवेत्॥26॥

க்ரூரமான கலிகாலமானது உண்டாகப்போகிறது. எப்போதும் தர்மலோபமும் அதர்மவ்ருத்தியுமுண்டாகும், ஸம்ஸயமில்லை.

अस्मिन्नेवं गते कार्ये यद्ब्रवीमि हितं तव। तदेवाचर सौम्य त्वमचिरादात्मनो हितम्॥27॥

வாரீர் ஸௌம்யரே! இப்படிப்பட்ட ரீதியை உடைத்தான கார்யவிஷயத்தில் நான் உமக்கு ஹிதமாக எதைச் சொல்லுகிறேனோ, நீர் அதையே ஸீக்ரமாக அநுஷ்டிக்கக் கடவீர்.

दक्षिणस्यां महामाग दिशि बृन्दावनाभिधम्। मनोज्ञमाश्रमपदं मुनीनां भावितात्मनाम्॥

अस्ति किञ्चिद्द्वनं दिव्यं नन्दनोपममद्भुतम्॥28॥

Gitacharyan April 2021

வாரீர் மஹாநுபாவனே! தக்ஷிண திக்கிலே பிருந்தாவநமென்று பேரை உடைத்தாயும் மநோஹரமாயும் தத்வஜ்ஞாநமுடைய மஹர்ஷிகளுக்கு ஆஸ்ரமஸ்த்தானமாயும் நந்தநவந்தோடு ஸமாநமாயும் ஆஸ்சர்யகர மாயுமிருக்கிற ஓரானொரு வநமானது இருக்கிறது.

भृग्वाद्या मुनयो यत्र तपः कुर्युर्नुत्तमम्। तत्र कैरविणी नाम सरसी विमलोदका ॥

फुल्लपद्मोत्पलवती काचिदस्ति मनोहरा ॥29॥

யாதொருவந்திலே ப்ருகு முதலான மஹர்ஷிகள் உத்தமமான தபஸ்ஸைப் பண்ணுகிறார்களோ, அந்த வந்தில் நிர்மலமான உதகத்தை உடைத்தாயும் விகஸிதங்களான தாமரஸபுஷ்பங்களையும் கருநெய்தல்களையும் உடைத்தாயுமிருக்கிற கைரவினீயென்று ப்ரஸித்தமான ஒரு ஸரஸ் இருக்கிறது.

तदुत्तरं महाभाग मुक्तिक्षेत्रं नृणां भुवि। बृन्दावनमिति ख्यातं तुलसीकाननान्वितम् ॥30॥

यत्र सन्निहितो देवः पुराणः शाङ्गधृक् स्वयम्। सन्निधिं कुरुते सौम्य सदा लोकहिताय वै ॥

तत्रास्ते सुमतिर्नाम कश्चिन्मुनिवरोत्तमः ॥31॥

அந்த கைரவினீ என்கிற ஸரஸ்ஸின் வடக்கில், அநேகமான துளஸீ காநநங்களை உடையதாயும், ப்ருந்தாவநமென்று ப்ரஸித்தமாயும், மநுஷ்யர்களுக்கு மோக்ஷப்ரதமாயுமுள்ளக்ஷேத்ரம் இருக்கிறது. அநாதியாயும் தேவனாயும் சங்கசக்ரதாரியாயுமிருக்கிற ஸ்ரிய:பதியானவர் ஜநங்கலினுடையக்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஸமீபவர்த்தியாக எந்த வந்திலே எப்போதும் வாஸம் பண்ணுகிறாரோ அந்த வந்தில் ஸுமதி என்று ப்ரஸித்தான முநிஸ்ரேஷ்ட்டரானவர் இருக்கிறார்.

न तस्यास्ति समः कश्चित्तपसा मेधयाऽपि वा। तस्याश्रमसमीपे त्वं तेनैव सह नित्यशः ॥

वसैकाग्रमतिर्विष्णौ तत्र श्रेयो भविष्यति ॥32॥

தபஸ்ஸினாலாவது புத்தியினாலாவது அவருக்கு ஒருவரும் ஸமாநரல்லர். அந்தவந்தில் அவருடைய ஆஸ்ரமஸமீபத்தில் நீர் விஷ்ணுவினிடத்தில் நிஸ்சலபக்தியை உடையவராய் எப்போதும் அவருடன் கூட நித்யமாக வலியும். அவ்விடத்தில் உமக்கு ஸ்ரேயஸ் உண்டாகும்.

रुद्रः- इत्युक्त्वा स मुनिस्तूर्णं कृत्वा प्रतिकृतिं हरेः। आवाह्य विधिवत्तस्यां वासुदेवं सनातनम् ॥33॥

तमभ्यर्च्य यथान्यायं पार्थसारथिमव्ययम्। वहन्तं दक्षिणे हस्ते पाञ्चजन्यमनुत्तमम् ॥34॥

वामे च पाणिकमले दानमुद्राविभूषितम्। आत्रेयस्य ददौ हस्ते पाराशर्यो महामुनिः।

ततः पुनरुवाचेदं कृष्णद्वैपायनो मुनिः ॥35॥

ருத்ரன் சொன்னார்: வ்யாஸமஹாமுநியானவர் இப்படிச்சொல்லி ஸ்வாமியினுடைய ப்ரதி பிம்பத்தை ஸீக்ரமாக யேறியருளப்பண்ணி ஸாஸ்வதரான வாஸுதேவரை அந்த பிம்பத்தில் ஸாஸ்த்ரப்ரகாரமாக ஆவாஹநம் பண்ணி, உத்தமமான ஸங்கத்தை வலது திருக்கையிலே வஹித்துக்கொண்டு தாமரஸபுஷ்பம் போன்ற இடதுகையில் தாநமுத்ரையை உடைத்தாயிருக்கிற அந்த பார்த்தஸாரதியை ஸாஸ்த்ரப்ரகாரம் ஆராதித்து ஆத்ரேயருடைய ஹஸ்தத்திலே கொடுத்து திரும்பவும் ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னார்.

आत्रेय त्वं महाभाग गत्वा बृन्दावनं शुभम्। सुमतेराश्रमं सौम्य वस तेन महात्मना ॥36॥

तत्र रम्ये वनोद्देशे संस्थाप्य प्रतिमामिमाम्। वैखानसेन विधिना समर्चय जगद्गुरुम् ॥37॥

மஹாநுபாவரான ஆத்ரேயரே! நீர் மங்களகரமான ப்ருந்தாவநத்தை அடைந்து ஸுமதியென்கிற மஹர்ஷியோடுகூட வாஸம் பண்ணிக்கொண்டு அந்த ரம்யமான வநப்ரதேஸத்தில் இந்த விக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டைபண்ணி வைகாநஸவிதியினால் ஸ்வாமியை ஆராதியும்.

एवमुक्तः प्रणम्यैनं आत्रेयो हृष्टमानसः। हरिं मूर्ध्ना दधानस्तु तूर्णं बृन्दावनं ययौ ॥38॥

இப்படிச் சொல்லப்படவரும், ஸந்துஷ்டமான மநஸ்ஸையுடையவருமான ஆத்ரேய மஹாமுனிவர் வ்யாஸரை தண்டம் ஸமர்பித்து பார்த்தஸாரதியை ஸிரஸ்ஸால் தரியாநின்று கொண்டு ப்ருந்தாவநத்தை அடைந்தார்.

எனக்கு	- (தே), எந்தனுக்கு
எனங்கம்	- (தே), என் சரீரம்
எனது	- (தே), என்னுடையது
எனல்	- (தே), என்றால்
என்னாள்	- (தே), எந்தக்காலமும்
எனா	- (தே), ஸங்க்யா ஸூசகம், உதாரணம் - அவனெனா, இவனெனா
எனில்	- (தே), 1. என்றால் 2. என்று சொல்லில்
எனும்	- (தே), என்றும்
எனை	- (தே), என்னை
எனைத்து	- (தே), 1. எத்தன்மைத்து 2. எவ்வளவு
எனைத்தோர்	- (தே), அநேகம் பேர் (எனைத்தோர் உலகங்களும் திருவாய்.4-1-4).
எனைப்பகல்	- (தே), எவ்வளவு காலம்
எனைவரும்	- (தே), யாவரும்
எனையோம்	- (தே), எல்லோம்
என்	- (தே), 1. என்னுடைய 2. இகழ்ச்சியைக்குறிப்பதான சப்தம் 3. இடைச்சொல் 4. என்ன 5. ஸம்சயவாசகம்
என்கு, என்கும்	- (தே), என்று சொல்லும்
என்பது	- (தே), என்று சொல்லுவது
என்பரம்	- (தே), எனக்கு சக்யமா
என்பனோ	- (தே), சொல்லுகேனோ
என்பார்	- (தே), என்று சொல்லுவார்
என்பால்	- (தே), என்னிடத்தில்
என்பித்தால்	- (தே), 1. என்று சொல்லுவித்தல் 2. அத்தாட்சிப்படுத்தல்
என்பு	- (தே), 1. எலும்பு 2. புல்
என்மர்	- (தே), என்று சொல்லுவார்
என்மின்கள்	- (தே), எதுக்காக என்னுதல்
என்று	- (தே), 1. என்னப்பட்டு 2. என்னாள் 3. ஸூர்யன்
என்றும்	- (தே), எப்பொழுதும்
என்ன	- (தே), என்று சொல்க 2. எத்தன்மைய 3. யாவை 4. உபமான வாசகமான சப்தம்
என்னதாவி	- (தே), என்னாத்மா
என்னத்தன்	- (தே), எனக்கு ஜனகன்
என்னன்பு	- (தே), என்ன
என்னல்	- (தே), என்று சொல்லல்
என்னா	- (தே), 1. என் நாக்கு 2. என்ன
என்னாகாதே	- (தே), இப்படி ஆகுமல்லவா
என்னாங்கொல்	- (தே), எவ்வளவாய்த் தலைகட்டுமோ?
என்னாதன்றே	- (தே), இப்படி சொல்லப்படாதல்லவா
என்னாது	- (தே), என்னாமல்
என்னாமை	- (தே), சொல்லாமை
என்னாவது	- (தே), என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டாம்

என்னாய்	- (தே), என்று சொல்லாய்
என்னானாய்	- (தே), எனக்கு அதீனமானவன்
என்னானை	- (தே), என் யானை போன்றவனை
என்னாளும்	- (தே), எக்காலமும்
என்னில்	- (தே), 1. என்னிடத்தில் 2. என்று சொல்லில்
என்னுடை	- (தே), சொல்லுகை
என்னுக்கு	- (தே), ஏதுக்கு
என்னுடனாக்கி	- (தே), என்னுடை உபகரணமாக்கி
என்னுடை	- (தே), என்றனுடைய
என்னுமிடத்து	- (தே), என்கிறவிதத்தில்
என்னும்	- (தே), 1. என்று சொல்லும் 2. எப்போதும்
என்னுள்ளே	- (தே), எனக்குள்ளே
என்னுள்ளே	- (தே), எனக்குள்ளே
என்னே	- (தே), 1. அதிசய இரக்கச்சொல் ஐயோ 2. தோழியை ஸம்போதித்தல்
என்னேனும்	- (தே), எப்போதும்
என்னை	- (தே), என்றன்னை
என்னைமார்	- (தே), என் ப்ராதாக்கள்
என்னோ	- (தே), 1. அதிசய இரக்கச்சொல் 2. ஸம்சய வாசகச்சொல்.
ஏ	
ஏ	- (ஸம்), அச்ச எழுத்துக்களில் பதினொன்றாவது. (இதுக்கு ஸ்தானம் கண்டதாலு ப்ரதேசங்கள். இதற்கு ஹ்ரஸ்வமில்லாமையால் இது தீர்க்கப் ப்லுதாதிபேதேன பன்னிரண்டு பேதத்தையுடையது. 1. ஆகாசம் 2. அஸுயை 3. ஸ்ம்ருதி 4. தயை 5. அநுஸ்மரணம், 6. விஷ்ணு 7. ஒளி 8. ஜலம் (தே), 1. ஓய்ந்தபடி 2. நிச்சயம், உதாரணம் நானே வந்தது, 3. பாணம் 4. எண்ணிக்கைக்குறிப்பு உதாரணம் நிலனே நீரே, 5. எதிர்மறை உதாரணம்- பொய்யே, 6. பிரிவின் குறிப்பு உதாரணம்: இவற்றுள் ஒன்றே நன்று. 7. வினாக்குறிப்பு உதாரணம் தரவே வந்து.
ஏக	- (தே) போக
ஏக:	- (ஸம்), 1. ஒன்று, 2. முக்யம், 2. வேறுபட்டு, உதாரணம் தயோரேக:, 4. ஒப்பு இல்லாத மஹிமையுடைய ஸர்வேச்வரன்(ஏகோநேக:-ஸஹஸ்ரநாமம்-87)
ஏகக:	- (ஸம்), அஸஹாயமானது
ஏககண்டா:	- (ஸம்), ஒரு மிடறாயிருக்குமவர்கள்
ஏககுண்டல:	- (ஸம்), தோன்றும்படியான ஒரு காதுக்குழையை உடைய பலராமர். (இவர் கலப்பையை ஒரு தோளில் சாற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையால் ஒரு காதுக் குழையே வெளியில் உள்ளாருக்குத்தோன்றும் (ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும் திருமொழி 8-8-8).
ஏக சக்ரம்	- (ஸம்), 1. ஒரு நகர விசேஷம். 2. ஒரு சக்ரத்தையுடைய சூர்ய ரதம் (ஸபையுஞ்ஜநிதிரதமேக சக்ரம் ருக்.1-164-2)
ஏகசக்ரா	- (ஸம்), ஒரு நகர விசேஷம். (மேற்கு வங்காளத்தில் பிரபும் ஜில்லாவில் ராம்புரிஹத் என்ற நகரத்திற்கு அருகில் உள்ளது. பஞ்ச பாண்டவர்கள்

துரியோதனனால் மரணார்த்தமாகக் கல்பித்த அரக்கு மாளிகையில் நின்றும் வெளிப்பட்டு இந்நகரத்தை அடைந்து, ஒரு பிராம்மணர் க்ருஹத்தில் வசித்திருந்து பிஷாடனம் செய்திருக்க, அக்காலத்தில் ப்ரதிதினம் இந்த நகரத்தில் உள்ள மநுஷ்யர்கள் பகாசுரனால் உண்ணப்பட்டு துக்கப்பட்டவர்களாயிருக்க, அதைக் கண்டு ஆந்ருசம்ஸ்யம் உள்ள பீமஸேனன் அவனைக்கொன்று ஜனங்களுக்கு தேற்றரவு பண்ணினான். (பாரதம் ஆரண்ய பருவம் 61-26).

- ஏகசர: - (ஸம்), தனியாய்த் திரியும் ஸர்ப்பம் முதலானவைகள்.
- ஏகதம: - (ஸம்), அநேகரில் ஒருவன்
- ஏகதர: - (ஸம்), இருவரில் ஒருவன்
- ஏகதா - (ஸம்), ஐக்யம்
- ஏகதான: - (ஸம்), 1. ஒரே விஷயத்தில் ஆஸக்தியையுடையவன் 2. முக்யமானது
- ஏகத்ர - (ஸம்), ஒரு ப்ரதேசத்தில்
- ஏகதந்த: - (ஸம்), 1. ஒரு தந்தத்தையுடைய விக்நேச்வரன். (ஒருகால் உமாபசுபதிகள் ஏகாந்தமாய் இருக்கும்போது விக்நேச்வரனை த்வாரபாலகனாக நியமித்திருக்க, அப்போது ருத்ர தர்சனத்துக்காக வந்த பரசுராமனை உள்ளே ப்ரவேசிக்கவொட்டாமல் விநாயகன் தகைய, அதனால் இருவர்க்கும் கோர யுத்தம் நடந்து, கடைசியாக பரசுராமனுடைய கோடாரியால் விக்நேச்வரனுடைய இரண்டு தந்தங்களில் ஒரு தந்தம் முறிந்து விட, அதனால் ஏகதந்தன் என்று பேராயிற்று. இந்த வ்ருத்தாந்தம் ப்ரஹ்மவைவர்த்தில் காண்க).
- ஏகதா - (ஸம்), ஒருகால்
- ஏகத்ருக் - (ஸம்), ஒற்றைக்கண்ணையுடைய காக்கை. (முன்பு சித்ரகூட பர்வதத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளாநிற்கச் செய்தே இந்த்ரன் புத்ரான ஜயந்தன் காக்கை ரூபம் கொண்டு, பிராட்டி விஷயத்தில் அபசாரப்பட, அத்தால் சீறியருளின சக்கரவர்த்தி திருமகன் அதைக் குறித்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகிக்க, அதனால் துரத்தப்பட்ட காகம் ஓரிடத்திலும் போக்கற்று வந்து சரணம் புக, அத்தாலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து விட்டபடியால், அது முதல் அந்த காக்கையோடு சமானமான காகங்களும் ஒரு கண் பார்வையை யுடையனவாய் இருக்கின்றன).
- ஏகதேச: - (ஸம்), 1. அல்பம் 2. ஒரு ப்ரதேசம்
- ஏகதா - (ஸம்), ஒரு ப்ரகாரம்
- ஏகதுரீண: - (ஸம்), ஒரே பாரத்தை வஹிக்குமது.
- ஏகபக்ஷ: - (ஸம்), ஸஹாயபூதன்
- ஏகபத்நி - (ஸம்), 1. பதிவ்ரதை 2. ஒரே கணவனையுடைய ஸபத்நிகளில் ஒருத்தி.
- ஏகபதம் - (ஸம்), 1. தக்ஷணம் 2. முக்யஸ்தானம்
- ஏகபதி - (ஸம்), ஒற்றை வழி
- ஏகபாத் - (ஸம்), தம் ஏகாம்சத்தினால் பூமியில் ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணும் ஸர்வேச்வரன். (சதுர்வேதவிதேகபாத் ஸஹஸ்ரநாம்நி - 82).
- ஏகபுத்தப்ரதம் - (ஸம்), ராத்ரி போஜனமின்றிக்கே பகலில் மாத்ரம் ஏகவாரம் புஜிக்கும்படியான வ்ரத விசேஷம்.

ஏகமூர்த்தி

- (தே), அத்விதீயமான திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன். (ஏகமூர்த்தி இருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்தி திருவாய்.4-3-3).

-ஏகரூபரூப:

- (ஸம்), ஒரே விதமான ஸ்வபாவங்களையுடையதாய், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநமான திவ்யாத்ம் ஸ்வரூபத்தோடு ஸமானமாயும், ஜ்ஞான சக்த்யாதிகள்போல் அஸாதாரணமாயும், ஸர்வவிலக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் உடைய ஸர்வேச்வரன். (ஸதைகரூபரூபாய வி.பு.1-2-1).

ஏகலவ்ய:

- (ஸம்), த்ரோணாசார்ய சிஷ்யரில் ஒருவன். (ஒருகால் பஞ்சபாண்டவர்கள் த்ரோணாசார்யரிடத்தில் அஸ்த்ர வித்யாப்யாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க, அப்போது, ஹிரண்யதநுஸ்ஸென்னும் நிஷாத ராஜனுடைய புத்ரனான இந்த ஏகலவ்யன் த்ரோணாசார்யரிடம் உபஸத்திபண்ணித் தனக்கு அஸ்த்ர வித்யையை உபதேசிக்க வேணும் என்று அபேக்ஷிக்க, அவரும் அபாத்ரமாகையால் நிஷேதித்து அனுப்பிவிட, ஏகலவ்யனும் ஆரண்யம் சென்று ம்ருண்மயமான த்ரோணாசார்ய விக்ரஹம்செய்து அதனிடத்தில் ஆசார்ய ப்ரீதி செய்து வித்யையை அப்யஸிக்க, அந்த ஆசார்ய பக்தியால் பாண்டவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான அஸ்த்ர வித்யைகள் ஸ்வத: ப்ரகாசங்களாய் தோன்ற, அவைகளை அதிகரித்திருக்கும் அளவில், ஒரு நாள் பாண்டவர்கள் ம்ருகயாத்ரமாக ஏகலவ்யன் வசிக்கும் அரண்யத்துக்கு யாத்ருச்சமாக வர, இவர்களுடன் வந்த ஒரு மனுஷ்யனால் கொண்டு வரப்பட்ட நாயானது, யாத்ருச்சமாக ஏகலவ்யனைக் கண்டு சப்திக்க, அவனும் தன்னுடைய அஸ்த்ர வித்யா பாண்டித்யத்தால் சப்தவேதியான பாணங்கள் ஏழையும் ஏககாலத்தில் அந்த நாயின் முகத்தில் ப்ரயோகிக்க, அந்த பாணங்களுடனே திரும்பி வந்த நாயைக்கண்ட அர்ஜுனன் தன்னுடைய அஸ்த்ர வித்யைக்கு லஜ்ஜித்து த்ரோணாசார்யரிடம் சென்று “உனக்கு உபதேசித்த வித்யையிலும் அதிகமில்லை, உனக்கு சமமுமில்லை என்று தேவரீர் ஸாதித்தது பொய்யாயிற்று; அடியேனைக் காட்டிலும் வ்யாபகன் ஒருவனை இன்று ஆரண்யத்தில் கண்டேன்” என்று லஜ்ஜித்துக் கிடக்க, அப்போதே த்ரோணாசார்யர் அர்ஜுனனுடன் புறப்பட்டு, ஏகலவ்யன் இருக்கும் இடம் செல்ல, அவனும் “அடியேன் சிஷ்யன்” என்று ஆசார்யருக்குத் தகுதியான உபசாரங்களால் இவரை உபசரிக்க, இவரும், “சிஷ்யனாகில் குரு தக்ஷிணையாக உனது வலது அங்குஷ்டத்தை வெட்டித் தா” என்ன; ஆசார்ய பாரதந்த்ரய நிஷ்டையை யுடைய ஏகலவ்யனும் அப்படியே செய்ய, அது முதல் அவனுக்கு அர்ஜுனனைக் காட்டிலும் பலம் குறைவாயிற்று. இதன் விவரணம் பாரதம் ஆதி பர்வம் 143 அத்யாயத்தில் காண்க).

ஏகல்

- (தே), 1. உயர்ச்சி 2. நடத்தல் 3. போகல்

ஏகவசனம்

- (ஸம்), 1. ஒருமை வாசகமான சப்தம் 2. மெய்.

ஏகவாரம்

- (ஸம்), ஒரு தடவை.

ஏகசஷ:

- (ஸம்), ஒற்றைக்குளம்பையுடைய குதிரை.

ஏகசிந்தையனாய்

- (தே), முக்ய அத்வ்யவஸாயத்தையுடையவராய். (நாடோறும் ஏகசிந்தையனாய் குருகூர்ச்சடகோபன் - திருவாய்.5-10-11).

(கைஸிக புராணம் 88) (இன்றிரவு நான் பாடிய கைசிகம் என்னும் பண்ணின் பலத்தினால் இந்த ராக்ஷஸப்பிறவியினின்றும் விடுபட்டு மோக்ஷமடையச் செய்வேன். உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்) என்று கைஸிகபுராணத்தில் யாகதோஷத்தைப் போக்கியது போலவும், பகவானை இசையால் பாடுபவர்களில் மிக உயர்ந்தவராய், “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து” லாமகானம் செய்யும் நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் வந்து அவதரித்தாரோ என்று சொல்லும்படியான திவ்யசரித்திரங்களை உடையவராயிருந்தார் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவரான பாண் பெருமாள். தம்முடைய குலத்திற்குச் சேர, இரண்டாற்றின் நடுவே தென்னாற்றின் தென் கரையில் (திருவரங்கனின்) திருமுகத்துறைக்கு எதிரே “தொழும் அத்திசை உற்று நோக்கியே” என்கிறபடியே திருவரங்கமேயான் திசையை நோக்கிக் கொண்டு தூரத்தில் நின்று “வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆள் என்று உள்கலந்து” வீணையும் கையுமாய்த் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடிக் கொண்டு “சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்” என்கிறபடியே பெரிய பெருமாளை எப்போதும் நினைத்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். பெரியபெருமானும் “ஸரதல்பகதோ பீஷ்ம: ஸாமயந்நிவ ஹுதாஸந: மாம் த்யாதி புருஷவ்யாக்ரஸ் ததோ மே தத்தம் மந:” (பார. ஸாந்தி. 45.11) (அடங்கும் நிலையிலுள்ள நெருப்புப் போல் அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருக்கும் பீஷ்மர் என்னை தியானிக்கிறார்; ஆகையால் என் மனம் அவரிடம் சென்றுவிட்டது.) என்றது போல் பெரியபெருமானும் இவரிடத்தில் உவந்த உள்ளத்தரானார். இப்பாண்பெருமாள் திருமுகத்துறைக்கு அருகே மிகவும் பக்தியுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய திருப்புகழ்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீலோகஸாரங்கமுனிந்திர விடியற்காலையில் பெருமாளுக்குத் திருமஞ்சனத் தீர்த்தம் எடுப்பதற்காகக் குடத்துடன் வந்தார். இவர் குறுக்கே நிற்பதைப் பார்த்த அவர் ‘தூரப்போ’ என்று சொல்ல, திருப்பாணர் மெய்மறந்து எம்பெருமானைப் பாடிக் கொண்டிருந்தபடியால் அதனை அறியாமல் நின்றார். லோகஸாரங்கர் ஒரு கல்லை எடுத்து இவர்மீது எறிய, அது இவருடைய முகத்திலே பட்டு ரத்தம் பெருக, இவரும் கண்களை விழித்துப் பார்த்து, ‘பாகவதாபசாரப் பட்டோமே’ என்று கலங்கி, தூரப்போய் நின்றார். லோகஸாரங்கரும் நீராடி, நித்யகர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்து, திருமஞ்சனத் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு குடை, சாமரம், தாளம், வாத்யம் முதலியவற்றுடன் பெருமாள் ஸன்னிதிக்குச் சென்றார். பெருமாள் ‘நம்முடைய பக்தனை இப்படிச் செய்யலாமோ?’ என்று திருவுள்ளம் நொந்து இருந்தபோது, பிராட்டி பெரியபெருமானிடம் “நமக்கு மிகவும் நெருங்கியவரான இப்பாண்பெருமாள் இப்படி வெளியே நிற்கலாமோ?” என்றாள். பெருமானும் கதவைத் திறக்காமல் திருக்காப்பு சேர்த்துக் கொண்டு லோகஸாரங்கரை “நம்முடைய பக்தரை நீர் இப்படிச் செய்யலாமோ?” என்று கோபித்துக் கொண்டு கதவைத் திறக்காமலிருந்தார். லோகஸாரங்கர் மிகவும் வருத்தமுற்று “அடியேன் மஹா பாகவத அபசாரப்பட்டு விட்டேன்; இனி நான் என்ன செய்வது?” என்று கேட்க, பெருமாள், திருப்பாணரிடம் உள்ள அன்பினாலும் தன்னுடைய தடையற்ற சுவாதந்திரியத்தினாலும் ஸ்ரீலோகஸாரங்கரைப் பார்த்து, “நமக்கு அந்தரங்கரான பாண்பெருமாளை நீர் குறைய நினைக்காமல், அவரை உம்முடைய தோளிலே ஏற்றிக் கொண்டு நம்மிடம் அழைத்து வாரும்” என்று கனவில் நியமித்தார். லோகஸாரங்கரும் விடியற்காலையில் எழுந்திருந்து “அத்ய மே ஸபலம் ஜந்ம ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா” (வி.பு. 5.17.3) (இன்றே என் பிறவி பயனுள்ளதாக ஆயிற்று; இன்றே என் இரவு நன்றாக விடிந்தது) என்று கூறியுள்ளபடி

இன்றைய தினமே எனக்கு நல்ல விடிவாயிற்று என்று மிகவும் மகிழ்ந்து தோதவத்தித் தூய்மறையோருடன் திருமுகத்துறையில் நாட்காலே நீராடி நித்ய அனுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்தார். ‘ஸுதாரமபி கந்தவ்யம் யத்ர பாகவதஸ்தித:’ (எந்த இடத்தில் பரம பாகவதன் இருக்கிறானோ நெடுந்தாரமாயினும் அவ்விடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்) என்று கூறப்பட்டுள்ளபடியால், திருப்பாணர் மிகவுத் தூரத்தில் திருவரங்கத்தை நோக்கித் துதித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இடத்திற்கு எழுந்தருளி, திருப்பாணர் திருவடிகளில் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி தண்டன் லமர்ப்பித்து, ‘‘நம் பெருமாள் தேவரீரை எழுந்தருள் பண்ணிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார்’’ என்று விண்ணப்பம் செய்ய, திருப்பாணர் ‘‘குலம் தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழ் இழிந்து’’ என்றும், ‘‘குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன்’’ என்றும், நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்’’ என்றும் கூறியுள்ளபடி தம்முடைய தாழ்வை முன்னிட்டுப் பின்வாங்கி, ‘திருவரப் பெருநகரை நான் மிதிப்பேனோ?’ என்றார். ஸ்ரீலோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் ‘‘அப்படியானால் அடியேனுடைய தோளின்மீது எழுந்தருளும்; பெருமாள் அருள்பாடிட்டபடியே எழுந்தருளச் செய்து கொண்டு போகிறேன்’’ என்றார். திருப்பாணர் ‘‘செய்த்தலை எழு நாற்றுப் போல் அவன் செய்வன செய்து கொள்ள’’ என்கிறபடியே ‘அவன் செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று’’ பொறுப்புக்களை அவனிடத்தில் விட்டு எழுந்தருள, ஸ்ரீலோகஸாரங்கமுனிந்தர் முக்தனை ஆதிவாஹிகர் பரமபதத்திலுள்ள திருமாமணி மண்டபத்திற்கு எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு செல்வது போல, ஆழ்வாரைத் தம் திருத்தோளின்மேல் எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு அழகியமணவாளன் திருமண்டபத்திற்கு எழுந்தருளினார். மிக்க வறியவனுக்கு நிதியைக் காட்டுவது போலப் பெரியபெருமானும் தம்முடைய திருமேனியை ஆழ்வாருக்குக் காட்டிக் கொடுக்க ‘‘கிரீடகேயூரகரத்தருண்டல ப்ரலம்பமுக்தாமணிஹார பூஷிதம் விஸாலவக்ஷஸ்தலஸோபி கௌஸ்துபம் ஸ்ரியாசதேவ்யாத்யுஷிதோருவக்ஷஸம் ப்ரதப்தசாமீகரசாருவாலஸம் ஸுமேகலம் நூபுரஸோபிதாங்க்ரிகம் ஸவர்த்துநீஜாதம்ருணாளகோமளம் ததாநமச்ச்சவி யஜ்ஞஸூத்ரகம் புஜோபதாநம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்சிதோத்தாநிதபாதயுக்ம்ம் ஸுதீர்க்கமுத்பாஹுமுதக்ரவேஷம் புஜங்கதல்பம் புருஷம் ததர்ஸ’’ (ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மயம் தஸாத்யாயீ 4.8,9,10) (கிரீடம், தோள்வளை, ரத்னகுண்டலங்கள், தொங்குகின்ற முத்துவடம், அகன்ற திருமார்பில் விளங்குகிற ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி, பெரிய பிராட்டியார் வாழும் திருமார்பு, உருக்கப்பட்ட தங்கம்போன்றழகிய பீதாம்பரம், அழகிய அரைநாண்கயிறு, சதங்கைகளினால் விளங்கும் திருவடிகள், ஆகாசங்கையில் உண்டான தாமரைத் தண்டுபோல் மென்மையும் வெண்மையுமுடைய பூணூல் ஆகியவற்றை உடையவரும், ஒரு திருக்கையைத் தலையணையாக உடையவரும், மற்றொரு திருக்கையை நீட்டியிருப்பவரும், வளைக்கப்பட்டு உயர எடுக்கப்பட்ட திருவடியிணையை உடையவரும், மிக நீண்ட திருமேனியை உடையவரும், உயர்ந்த தோள்களை உடையவரும், சிறந்த அலங்காரத்தை உடையவரும், திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையவருமான பெரிய பெருமானை நான்முகன் ஸேவித்தான்.) என்று கூறியுள்ளபடி பிரம்மா முதலிய எல்லாச் சேதனர்களாலும் சேவிக்கப் படுகின்ற அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை ஸேவிக்கப் புகுந்த ஆழ்வார், தாயின் மற்ற அவயவங்களை விட்டு முலையுண் குழந்தை முலையிலேயே வாய் வைப்பது போல, தலைவனிடத்தில் தொண்டன் இழியும் துறை திருவடிகள் ஆகையால், ‘‘அரங்கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே’’ என்கிறபடியே ஸேஷிதவம்